

ČAROBNJAK SIMON

*Gde se kriju koreni "vavilonskog hrišćanstva"? Koju religiju je praktikovao čarobnjak Simon pre nego što se susreo sa Apostolom Petrom? Odakle potiče religija tog čarobnjaka? Pročitajte ovaj feljton koji otkriva detalje i dokumentovane izveštaje o čarobnjaku Simonu i njegovom velikom **krivtvorenom hrišćanstvu!***

Detalji o čarobnjaku Simonu

Lažni religijski sistem ukorenio se u veoma ranom periodu, u vreme kada je pao i prvi novozavetni Dan Pedesetnica (Pentekost) 31. godini naše ere. Još u svojim najranijim poslanicama Apostol Pavle nas obaveštava da "tajna bezakonja, naime, **već radi**" (Druga Solunjanima 2:7). Taj stih napisan je 50. ili 51. godine naše ere i iz njega se vidi da je već u *to vreme* delovala zavera za podrivanje biblijske Istine. U kasnijim poslanicama Apostola Pavla i drugih Apostola nalazimo da je ta zavera uzela velikog maha. Iako Apostoli u svojim pismima lokalnim hrišćanskim Crkvama razmatraju jedan dijaboličan sistem koji je tada izranjao na svetsku pozornicu, nigde se u njihovim poslanicama **ne spominje početni razvoj tog sistema!?** Apostoli nisu imali potrebe da spominju početak samog tog sistema zato što je to već bilo spomenuto u Bibliji! Novozavetna knjiga pod naslovom "Dela apostolska" predstavlja **ključ** koji otvara vrata za razumevanje početaka hrišćanske religije. Ne samo da ta knjiga opisuje začetak istinite hrišćanske Crkve,

već istovremeno otkriva korene lažne velike crkve koja se *maskirala* u hrišćanstvo. I zaista, čudno je i pomisliti da je autor Dela apostolskih mogao da izbegne razmatranje ove, za hrišćanstvo suštinski značajne tematike.

Dela apostolska – ključ za razumevanje lažnog hrišćanskog sistema

Prvo da se prisetimo dveju stavki koje su nam neophodne da bismo shvatili ovu materiju:

1) Dela apostolska napisao je Apostol Luka oko 62. godine naše ere – 31 godinu nakon rođenja istinite hrišćanske Crkve! Dela apostolska sadrže sve događaje koji su na bilo koji način ključno uticali na razvoj istinite hrišćanske Crkve. Ta knjiga posebno govori o početnim događajima u istoriji hrišćanske Crkve.

2) U Delima apostolskim **nisu zabeleženi** svi događaji vezani za pravu hrišćansku Crkvu, ma koliko neko smatrao da su oni bitni. Na primer, Luka uopšte ne piše o aktivnostima *desetorice izvornih* Hristovih Apostola. Da li to znači da tih deset Apostola nisu učinili ništa bitno u istoriji istinite hrišćanske Crkve? Apsolutno **ne!** Oni su sigurno učinili mnogo silnih dela, ali na osnovu tih ispuštenih događaja vidimo da je Luka zapisao **samo one događaje koji su bili apsolutno neophodni za saznanja buduće Božje Crkve.**

Zapazite da se geografsko područje u kome se odigravaju događaji iz Lukinih zapisa prostire zapadno i severozapadno od Palestine. Apostol Luka pretresa istoriju hrišćanske Crkve u *Maloj Aziji, Grčkoj i Rimu*, čime je želeo da nas ostavi sa istinom o tome šta se dešavalo na Zapadu i Severu upravo zato što biblijska proročanstva ukazuju na činjenicu da je lažni hrišćanski sistem *ponikao sa tih prostora*. Sve ostale aktivnosti Božje Crkve i pojedivosti o radu ostalih *deset* Apostola

i služitelja Crkve spadaju u relativno nebitne činjenice zato što nije bilo određeno da nevolja za pravu hrišćansku Crkvu dođe iz same Palestine, nego iz **Rima** i okolnih oblasti. Zbog toga nije nikakvo čudo što Luka ne štedi truda da nam saopšti istinu o stvarnim događajima u tim kritičnim područjima, što objašnjava činjenicu da su "Dela apostolska" prevashodno zaokupljena aktivnostima Apostola Pavla. Ove dobro poznate činjenice pomoći će nam da shvatimo generalno stanovište knjige "Dela apostolska".

Sa gornjim činjenicama na umu, pročitajte Lukinu zabelešku o *prvom susretu Božjih Apostola sa jednim jeretikom*. Nije to bio običan susret sa nekim zemljoradnikom, već susret sa jednim od najvećih ljudi na Istoku u to vreme – *čarobnjakom Simonom*! Razlog zašto Luka tako detaljno opisuje namere te ličnosti krije se u ogromnom uticaju tog čoveka i njegovih sledbenika na Božju Crkvu u Maloj Aziji i Grčkoj, a **narocito u Rimu**. Zapravo taj čovek je negde oko 62. godine naše ere (u vreme kada Luka sastavlja "Dela apostolska") zadavao *toliko nevolja* Istinitoj hrišćanskoj Crkvi, da je Luka morao da ukaže ljudima na činjenicu da taj čovek **nije** deo istinite hrišćanske Crkve, mada je on tvrdio za sebe da jeste! Svi teolozi shvataju da Luka govori o početku delovanja Simona čarobnjaka zbog zlog glasa i opasnosti koju je taj čarobnjak kasnije predstavljao za hrišćansku Crkvu. U tom smislu zapazite komentar iz *Hastingsonovog rečnika Apostolske Crkve*, drugi tom, strana 496: "Nema sumnje da je Luka znao za **reputaciju** koju je stekao Simon, pa je smatrao kasniju istoriju Simonovog delovanja prirodnom posledicom onoga što se dogodilo na samom početku Simonove veze sa Hrišćanima".

Ako pretpostavimo da je Luka zabeležio susret Apostola sa čarobnjakom Simonom samo zato da bi ukazao na kriva učenja "simonije", potpuno ćemo "promašiti temu". Mnogi delovi Biblije ukazuju na to da je greška kupovati crkvene darove. Luka izlaže na svetlo dana karakter **samog čarobnjaka Simona** – to je važna stavka!! Autor knjige "Dela apostolska" jasno ukazuje na činjenicu da

Simon **nikada** nije pripadao Božjoj Crkvi, iako je već oko 62. godine naše ere mnogo ljudi izloženo učenju da je on pravi hrišćanin, **poglavar jedinih istinitih** hrišćana i Apostol neznabošcima (nejevrejima)!

Šta nam kaže Luka o čarobnjaku Simonu?

Obratite pažnju na činjenice koje nam Luka jasno predočava:

1) Simon *nije* bio Jevrejin nego Samarjanin (Dela apostolska 8:9). Ne zaboravite da nam Biblija kaže da spasenje dolazi *od Jevreja a ne od Samarjana* (Jevanđelje po Jovanu 4:22).

2) Čarobnjak Simon se umnogome koristio demonskim silama kada je izvodio svoja *čuda i vradžbine* (Dela apostolska 8:9).

3) Celokupno stanovništvo provincije Samarije ("veliki i mali") slušalo je Simona (10. stih) koga su smatrali za *najvećeg* proroka. Svi Samarjani su **verovali u Simona!**

4) Samarjani su obožavali Simona kao nešto "veliko" – kao boga: "Ovaj čovek je sila Božija, za koju se kaže da je velika" (10. stih). Zamislite! Samarjani su nazivali Simona *bogom u ljudskom telu*.

5) Luka nije izostavio da nas obavesti i o tome da je Simon imao **čvrsto uporište** u Samariji gde je važio za "velikog" čoveka, kao i to da je svoje sile upražnjavao "*duže vremena*" (11. stih).

6) Luka želi da shvatimo činjenicu da je Simon postao hrišćanin "na papiru". Tekst kaže da "i sam Simon poverova", kao i to da se Simon krstio, što znači da je *fizički, spolja* "ušao" u pravu hrišćansku Crkvu (13. stih).

7) Simon je čak priznao da je Hristova sila veća od njegove, ali je želeo da veliko Hristovo ime poveže sa sobom (13. stih).

8) Videvši potencijale hrišćanske religije, Simon je sačekao da autoriteti kao što su Apostoli Petar i Jovan dođu u Samariju, a onda im ponudio novac ne bi li **stekao apostolstvo u pravoj hrišćanskoj Crkvi** (stihovi 18–21).

Simonova priželjkivanja apostolske službe

Ko ne čita pažljivo taj odeljak u Svetom Pismu može da stekne pogrešnu sliku o tome da je Simon jedino imao želju da kupi Sveti Duh. Da, on je to zaista i hteo, ali su njegove glavne namere išle mnogo dalje! Njegove oči bile su uprte na cilj da postane **apostol!** Petar je odmah primetio tu Simonovu nameru i rekao mu: "Nema za tebe **dela i udela** u ovoj stvari" (21. stih).

Istiniti Apostoli su nakon Hristove smrti odabrani **ždrebom** za apostolsku službu koju su obavljali (Dela apostolska 1:25, 26). Petar je faktički rekao Simonu da apostolstvo ne može kupiti. Luka ukazuje na to da je Simonova želja bila da bude jedan od **apostola** – jedan od glavnih ljudi u hrišćanskoj Crkvi. Simon je težio ka apostolskom *položaju*. Nakon svega, zamišljao je da potpuno odgovara kvalifikacijama da postane **apostol**, naročito nad Samarjanima koji su ga već smatrali za najvećeg religijskog poglavara tog doba. Međutim Apostol Petar je oštro ukorio čarobnjaka Simona.

9) Petar je uočio da je vrač Simon u "gorkom otrovu" i "okovima nepravde (ili "bezakonja")" (23. stih). **Obratite pažnju** na to da prevod tog stiha ne iskazuje svu snagu optužbe koju je Petar izrekao protiv Simona. Kada se shvati namera sa kojom je Petar izgovorio te reči, taj stih postaje jedan od najvažnijih u celom tom poglavlju zato što u stvari predstavlja **proročanstvo!**

Petar je znao misli tog čoveka, kao i to šta će on postati jednog dana. Ova činjenica jasno je objašnjena u knjizi *Slike Apostolske Crkve* autora Vilijama Remzija (str. 60):

"Petar je ukorio čarobnjaka Simona oštrim **proročkim terminima**. To proročanstvo je zatajeno u prevodima. Grčki tekst tog stiha u stvari znači sledeće: "ti si namenjen gorkom otrovu i okovima nepravde (bezakonja)". Drugim rečima, Simon je bio uzrok otrova i pokvarenosti koji su ispunjavali *druge ljude*."

Ovo objašnjenje jasno ukazuje na stvarno značenje tog biblijskog stiha. Petar je izgovorio to *proročanstvo* Svetim Duhom, rekavši šta je trebalo da postane od Simona. *Langeov komentar* kaže: "Petrove reči doslovno znače: 'Smatram te čovekom čiji će uticaj **biti** poput gorkog otrova i okova bezakonja, ili smatram te čovekom koji je dospeo u takvo duhovno stanje'" (tom 9, str. 148).

Ne samo da je Simon bio veliki neprijatelj istinite Crkve u Petrovo vreme, nego je trebao da postane i neprijatelj prave hrišćanske Crkve u budućnosti. Ovo ključno biblijsko proročanstvo otvara put za razumevanje **korena jeresi** koju Apostoli spominju u svojim pismima Crkvi. Petar je zasigurno znao da se Simon neće pokajati od svog pokvarenog duhovnog stanja. Izvorni tekst 22. stiha je dokaz za ovakvu tvrdnju.

Definicija gorkog otrova

Zanimljivo je zapaziti i Petrovu izjavu o tome da će Simon postati "gorak otrov". Danas ljudi možda ne shvataju tačno značenje takvog izraza, ali u prvom veku naše ere ni za jednog Jevrejina nije bilo dileme o značenju tih reči. Takva figura govora je bila prihvaćena u staro doba

iz Starog Zaveta i označava okretanje *idolima i bezbožničkim gadovima*. Pročitajte Petu knjigu Mojsijevu 29:16–18, gde ćete jasno uočiti tu figuru govora. Kada je Apostol Petar primenio izraz "gorki otrov" na čarobnjaka Simona, time je hteo da kaže da će Simon biti odgovoran za uvođenje *bezbožnih verovanja i idola* u hrišćanstvo. Kada shvatimo stvarno značenje Petrovog proročanstva, celokupno biblijsko proročanstvo o hrišćanstvu dobija jednu novu važnu dimenziju. Ništa čudno što će kasnije Apostol Juda u svojoj poslanici progovoriti upravo o sledbenicima čarobnjaka Simona i o samom Simonu: "Jer se uvukoše neki ljudi koji su odavno *unapred obeleženi* (određeni) za ovaj sud" (4. stih).

Možemo biti sasvim sigurni da je Petar prepoznao činjenicu da će sotona upotrebiti vrača Simona kao **velikog pobornika lažnog hrišćanstva**. Kasnija istorija čarobnjaka Simona pokazuje da se Petrovo proročanstvo *obistinilo* na najosobeniji mogući način.

Nepokajničko držanje čarobnjaka Simona

10) Simon se **nije pokajao** čak ni posle oštrog ukora koji je dobio od Apostola Petra! Petar je unapred znao da u Simonovom slučaju neće biti pokajanja!

Zaključak: Simon je dakle mislio da zaslužuje da bude Apostol, ako ne i vodeći Apostol u pravoj hrišćanskoj Crkvi. On je krštenjem fizički postao navodni "član" hrišćanske Crkve. Bitno je ne zaboraviti da se pre krštenja **nije pokajao** od svoje greške. Nema ni najmanjih indicija da je napustio svoje verovanje o posedovanju božanskog prava da bude Apostol. *Namerno je ostao u svojoj grešci* – kao i njegovi kasniji sledbenici – a sebe je nazvao "hrišćaninom"! Zbog kasnijih aktivnosti tog nazovi–Apostola, Luka je bio prisiljen da ukaže na njegov sraman početak i otkrije šta je Petar *prorekao* za njega. Identifikacija *pravog početka* velikog lažnog crkvenog sistema sa **ovim** Simonom otvara

čitav novi horizont u shvatanju *krivotvorenog* hrišćanstva koje je započelo da deluje već u prvim godinama postojanja istinite hrišćanske Crkve.

Verovanja čarobnjaka Simona i Samarjana

Harnak, jedan od najučenijih istoričara rane crkvene istorije i autor dela *Istorija dogme* u sedam tomova, priznat je kao jedan od vodećih svetskih autoriteta u pitanjima crkvene istorije. Evo šta nam on saopštava:

"Dugo pre pojave hrišćanstva kombinacija religije iz **asirske** i **vavilonske** religijske filozofije ustoličila se u Siriji i Palestini, **a naročito u Samariji**... Ta religija je sa svim svojim mnogobrojnim tumačenjima prodrla čak do istočnih obala Mediterana" (prvi tom, str. 243, 244).

Obratite pažnju na autorove reči o tome da je vavilonska religija **naročito prodrla u Samariju**!! Kako i ne bi? Samarjani su poreklom uglavnom bili Vavilonci. U Drugoj knjizi o carevima 17:24, Biblija nam kaže da je većina Samarjana dovedena iz Vavilona i okolnih oblasti u Samariju. U Knjizi Jezdrinoj 4:9–19, prorok Jezdra nas informiše o činjenici da su u Samariju uglavnom došli ljudi vavilonskog porekla. Oni su stopili svoja *vavilonska* verska verovanja sa *nekim* učenjima Starog Zaveta, ali suštinski se **nikada** nisu odvratili od svojih vavilonsko–haldejskih religijskih učenja. Ako iko sumnja u to da su Samarjani upražnjavali totalni paganizam pod plaštom služenja Jahveu (biblijsko ime za Istinitog Boga), neka pročita jasne optužbe u nadahnutoj Reči Božjoj (Druga knjiga o carevima 17:24–41). Teško da postoje optužbe jasnije od ovih!

Kratka istorija Samarjana

Pet vavilonskih plemena preseljeno je u oblast koju su pre njih nastanjivala severna izraelska plemena sve do njihovog neslavnog poraza koje su pretrpeli od Asiraca. Asirci su porobili Severni Izrael, a plemena koja su naselili u pustu *samarijsku zemlju* donela su sa sobom svoje vavilonske i asirske bogove. Nakon izvesnog vremena lavovi su počeli da kolju nove stanovnike, što su oni protumačili kao kaznu koja ih je sustigla zbog toga što ne slave boga svoje nove zemlje, ne shvatajući da postoji samo **Jedan Veliki Bog** koji nije ograničen ni na jednu zemlju. Samarjani nisu imali dovoljno pameti da shvate da je Istiniti Bog te zemlje poslao Izraelce u ropstvo zato što su obožavali liveno zlatno tele i uveli feničansku religiju u svoju zemlju. Zatražili su od asirskog kralja da im pošalje izraelskog sveštenika koji bi ih podučavao pređašnjoj religiji te zemlje ne bi li to zaustavilo pohod lavova na njihova naselja. Izraelski sveštenik koga su poslali Asirci nije podučavao Samarjane religiji Severnog Izraela. Ne zaboravite da sveštenici Severnog Izraela nisu bili Leviti zato što su u vreme cara Jerovoama pravi Božji sveštenici bili prisiljeni da potraže utočište u Jerusalimu i Judeji na jugu (Druga knjiga dnevnika 11:14). Jerovoam je uspostavio svoju verziju religije u kojoj su se Izraelci klanjali izlivenim zlatnim teladima u Danu i Vetilju (Prva knjiga o carevima 12:28–30), a proslavu Svetih Praznika pomerio je sa sedmog na osmi mesec. Taj car je unapredio najniže ljude u Izraelu koji **nisu** pripadali levitskom plemenu u sveštenike (Prva knjiga o carevima 12:31). Sva ta Jerovoamova dela predstavljala su *otvoreno kršenje* Božjeg zakona. Od vremena tog cara do trenutka kada je Izrael odveden u ropstvo, većina Izraelaca uopšte *nije obožavala Istinitog Boga!* Oni nisu priznavali Jerusalim i Božji hram u Jerusalimu, tako da je paganizam nadugačko i naširoko osvojio i zavladao Severnim Izraelom. Kada su doseljeni Vavilonci koje su napali lavovi u Samariji zatražili da dođe sveštenik iz prethodnog naroda – **dobili su ga!** Ali taj sveštenik bio je jedan od negdašnjih obožavalaca teladi u pobunjenom Izraelu, *skoro isti paganin kao i sami Vavilonci!* Sveštenik iz Izraela učio je Vavilonce,

koji su se sada zvali Samarjani, da prihvate pređašnji kult Severnih Izraelaca. Podučavao ih je da sa strahopoštovanjem pristupaju Jahveu kao "Bogu te Zemlje", pa su na kraju Samarjani odabrali sebi **ime** "Jahvin Narod". Ali njihova religija predstavljala je *otvoreni paganizam* – mešavinu izraelskog kulta zlatnih teladi i vavilonstva – baš kao što će čarobnjak Simon kasnije revnosno prisvajati Hristovo **ime** iako je nastavio svoje paganske gadosti!

Zapazite šta Bog kaže o konačnom stanju tadašnjih Samarjana: "Tako ovi narodi bojahu se Gospoda (nazivajući sebe Božjim Narodom) i *idolima svojim služahu*; i sinovi njihovi i sinovi sinova njihovih čine do današnjega dana onako kako su *činili* oci njihovi (Vavilonci)" (Druga knjiga o carevima 17:41). Ti ljudi su *nazvali* sebe obožavaocima Istinitog Boga, a u stvari su bili vavilonski idolopoklonici!

Samarjanska božanstva

Vrlo je bitno znati koje su bogove i boginje doneli preci vrača Simona u Samariju. Stanovnici grada Vavilona klanjali su se **Sukot–Benotu**, Huti **Nergalu**, Emačani **Ašimu**, Avljani **Nibhazu** i **Tar–taku**, a Sefarvimljani **Adram–Melehu** i **Anam–Melehu**. Prvo božanstvo, boginja **Sukot–Benot**, zapravo je Semiramida u obliku boginje Venus! Poslušajte reči komentatora Džonsa u knjizi *Pravilna imena u Starom Zavetu* koji kaže da to ime znači "šatori kćeri", a to su u stvari: "Kapele načinjene od zelenih grančica koje su *Vavilonci*, koji su dovedeni u *Samariju*, podigli u slavu boginje *Venus* i mesto gde su se njihove kćeri **prostituisale** sa bogomoljcima te gadne boginje. Takav beše običaj Vavilona, majke kurve, pa su to činili i **njeni sinovi u Samariji**".

A **Nergal** kome su služili Huti? U enciklopediji autora Mek Klintoka i Stronga nalazimo da ime tog boga znači "veliki čovek", "veliki junak", "bog lova", ili *Lovac*. Drugim rečima, ističe se u toj enciklopediji, taj bog je oblik **Nimroda**. Lovca–boga slavio je narod Huta pošto arapska

tradicija kaže da je Hut bio specijalan **Nimrodov** grad (tom VI, str. 950). Potom **Ašima** kome su služili Emaćani. Džons navodi da je reč o velikom paganskom bogu za izmirenje greha, odnosno bogu koji na sebi *nosi krivicu* svojih obožavalaca. Tako vidimo da je bog Ašima u stvari paganski **iskupitelj** – čuveni egipatski bog **Oziris** ili *umirući Nimrod*. Avljani su obožavali **Nibhaza** (boga **Hadesa**) i **Tar-taku** "*majku bogova*". Ta boginja je navodno majka asirske rase, odnosno, kao što Džons otkriva, **Semiramida**. Peto vavilonsko pleme klanjalo se dvojici istaknutih bogova, Adram–Melehu i Anam–Melehu. Džons navodi da je prvi "bog vatre", Sunce, ili fenički Val, a drugi "bog stada ovaca" – na grčkom **Hermes** (što znači "Dobri Pastir"). Ovi bogovi i boginje su očigledno glavna vavilonska božanstva, a istovremeno predstavljaju *bogove i boginje koje Rimokatolička Crkva danas obožava kao Hrista, Mariju i tako dalje*.

Čarobnjak Simon je odrastao u takvom društvu izmešane religijske prakse. Samarjani su sebe *nazivali* narodom Istinitog Boga, ali su u religijskom smislu bili predani Vavilonci. Sam Simon bio je sveštenik samarjanskog naroda, a njegova titula na njihovom jeziku bila je "Magus". To je haldejsko–persijska reč koja znači "sveštenik". Tako u susretu Apostola Petra sa Simonom Magusom nalazimo stvarnu vezu istinitog hrišćanstva i haldejskog sveštenika za koga je prorečeno da će uneti svoj lažni duplikat istinske hrišćanske religije u istinitu hrišćansku Crkvu. Sada ćemo videti kako je čarobnjak Simon uspeo da prenerazi rimski svet svojim planovima da osnuje jednu univerzalnu religiju pod plaštom hrišćanstva.

Mag Simon – začetnik univerzalne Crkve

Dinamična istorija hrišćanstva počinje zapanjujućom pričom o tome kako je čarobnjak Simon – koga Dela apostolska označavaju kao lažnog proroka – osnovao **svoju vlastitu univerzalnu crkvu!** **Mag Simon** je bio vavilonski sveštenik, član zajednice koja se naselila u

zemlji Severnog Izraela nakon što su Asirci odveli deset severnih izraelskih plemena u ropstvo. Bog nam kaže da su ti Samarjani, kako su ih tada zvali, tvrdili za sebe da su istinit Božji narod, a istovremeno su praktikovali mnogobrojne *bezbožne obrede* koji potiču direktno iz Vavilona (Druga knjiga o carevima 17:41). U takvom religijskom ambijentu rodio se čarobnjak Simon koji u tom okruženju započinje svoju religijsku službu, a Samarjani ga konačno proglašavaju za "nešto veliko" (za velikog čoveka), "silu Božiju, za koju se kaže da je velika" (Dela apostolska 8:9–10). Simon je tačnije proglašen za Samog Boga, a za sobom je povukao ceo samarjanski narod u svoju religiju tako da su ga *svi* slušali *dugo vremena* (stihovi 9–11). Kada je uočio potencijale hrišćanstva, Simon se potrudio da *kupi apostolstvo* u pravou hrišćanskoj Crkvi za šta ga je Petar oštro ukorio!

Čarobnjak Simon i NJEGOVA univerzalna Crkva

Nakon Petrovog odbijanja da mu proda apostolstvo, vrač Simon počinje da uobličava *svoju vlastitu* "hrišćansku" crkvu u kojoj je **on poglavar**, osmišljenu s ciljem da u potpunosti obori Istinitu Crkvu Božju. Simonova ideja bila je da *sjedini* vavilonsko učenje i *neka* Hristova učenja, a naročito da uzme Hristovo *ime* i da tako stvori **jednu univerzalnu crkvu**, ali crkvu sa temeljima u *vavilonizmu*! Crkveni istoričar Harnak piše da je Mag Simon "proglasio doktrinu u kojoj je čudno i nakazno jevrejska vera pomešana sa **vavilonskim** mitovima kojima su dodati neki detalji iz grčke mitologije. Usled proširenja religijskog horizonta, sve dubljih religijskih osećanja i najzad mahnitog **sinkretizma** (mešavine religijskih verovanja) koji je imao za cilj da stvori **univerzalnu religiju**, *služba tajni* stekla je Simonu brojne pristalice" (prvi tom, str. 244).

Simon se može svrstati među glavne grupe *takozvanih* hrišćana (kako je sebe nazivao) koje Harnak naziva "odlučnim antijevrejskim grupama... Oni su imali sve veći uspeh u kritikovanju Starog Zaveta

smatrajući da je nemoguće spasiti Stari Zavet u **univerzalnoj** hrišćanskoj **religiji**. Takve grupe su pre svega povezale tu univerzalnu religiju sa kultskom mudrošću **Vavilona i Sirije**" (prvi tom, str. 246). Imajući u vidu tu pozadinu shvatićemo zašto je Petar onako oštro ukorio čarobnjaka Simona zbog njegovih vavilonskih ideja. Petar je prorekao da će taj čovek biti "gorak otrov i okov nepravde" za Istinitu hrišćansku Crkvu.

Simonov stav bio je *krajnje pokvaren!* Biblija pokazuje da je on delovao uz pomoć *demon*a i da je na kraju sebe *nazvao* "hrišćaninom". Doktor Mek Gifert o čarobnjaku Simonu kaže:

"Njegovi napori da se takmiči i nadmaši Isusa najverovatnije su započeli *posle njegovog kontakta sa hrišćanima, o čemu piše apostol Luka*. Njegov religijski sistem predstavlja očiti **sinkretizam jevrejskih i orijentalnih elemenata**" (Hejstingov *Rečnik Apostolske Crkve*, drugi tom, str. 497).

Potonje Simonove aktivnosti

Dani su potrebni da bi se iščitao sav materijal autora iz drugog, trećeg i četvrtog veka o čarobnjaku Simonu i njegovim sledbenicima. Mnogi tadašnji autori nazivaju Simona "**ocem jeresi**", a količina literature koja je posvećena njemu i njegovim aktivnostima, uključujući i samu Bibliju, pokazuje da je on upravo oličenje te titule! Neke autoritete iz oblasti crkvene istorije koji će biti spomenuti treba shvatiti kao očevice mnogih stvari o kojima su pisali. Oni su između ostalog i pisali drugima koji su takođe bili očevici istih događaja. Mnoga svedočanstva koja će biti spomenuta predstavljaju završne i ubedljive činjenice koje ne mogu ostati po strani. Sa tim dokazima o Simonovim aktivnostima posle susreta sa Apostolom Petrom u kome ga je Petar odbio jasno ćemo uočiti razlog zbog koga je Luka smatrao najvažnijim da nam saopšti

stvarno duhovno stanje tog čoveka i tako nam dokaže da Simon u stvari **nikada** nije bio Hristov Apostol. U tom smislu zapazite komentar u Hejstingsovom *Rečniku Apostolske Crkve*, drugi tom, str. 496: "Nema potrebe pretpostavljati da se Simon, kada je raskrstio sa hrišćanima, **odreкао svega što je naučio iz hrišćanstva**. Verovatnija je pretpostavka da je poneo sa sobom neke hrišćanske ideje koje je *utkao u svoj lični sistem religijske službe*. Taj sistem sadrži i neke od kasnijih klica gnosticizma. Tako je Simon postao lider jedne retrogradne sekte koja je možda "na papiru" bila hrišćanska i u kojoj su se, sasvim izvesno, upotrebljavali neki *termini* iz hrišćanstva, ali je u realnosti bila antihrišćanska religija koja je izdigla samog Simona na centralni položaj koji hrišćanstvo daje Isusu Hristu" (ibid).

Mag Simon stapa paganizam i hrišćanstvo

Simon je sklopio vavilonska i grčka religijska verovanja u jedan oblik hrišćanstva da bi iz toga, kako kaže Harnak, izveo **univerzalnu** (katoličku) religiju: "Mešavina živog paganizma i hrišćanstva karakteristična za gnosticizam naročito se vidi u *Simonovom sistemu*. Ona se lako može objasniti *učenjima* čarobnjaka Simona koji je prema Delima apostolskim stupio u blizak kontakt sa hrišćanskim učenjem, ali nije postao *pravi član* hrišćanske Crkve" (ibid., str. 496).

U Šafovoj *Istoriji Crkve* nalazimo referencu o Magu Simonu:

"Prema jednoobraznim svedočanstvima hrišćanskih starina, autor iliti prvi predstavnik tog krštenog bezbožništva je čarobnjak Simon koji je, *nema sumnje, falsifikovao hrišćanstvo paganskim idejama i običajima*, a njegove pritajene lične težnje izdaju ga u njegovom panteističkom stilu emanacije Boga" (*Apostolsko hrišćanstvo*, drugi tom, str. 566). Simon se samo poslužio imenom "hrišćanstvo" zarad ostvarenja svojih

ličnih želja. *Rečnik o religiji i etici* kaže za Simona da je "lažni Mesija koji se bavio magijskim veštinama i *uz pomoć i sankcije hrišćanstva* kasnije pokušao da uspostavi suparničku **univerzalnu** (katoličku) **religiju**" (jedanaesti tom, str. 514).

I opet, šta kažu istoričari o tome koje su primarne doktrine čarobnjaka Simona? "Dve nezavisne tradicije tvrde da su sačuvale Simonova učenja; jedna otkriva uticaj aleksandrijske alegorije, *druga sirijsku i vavilonsku religiju*" (*Rečnik o religiji i etici*, jedanaesti tom, str. 516). Ništa čudno što Luka snažno udara po Simonovoj niskosti, jer Simon je *tvrdio* za sebe da je hrišćanin, čak i Apostol, a propovedao je *vavilonski paganizam*. **Paganizam je nazvao hrišćanskim imenom!**

"Simonitska jeres oduvek je posedovala nijansu hrišćanstva u sebi, što ju je činilo *opasnijom po hrišćane* od bilo kog gnostika koji nije imao nikakvog uticaja na hrišćanstvo. Stoga je razumljiva *Lukina želja da obelodani prave okolnosti koje objašnjavaju poreklo takve sekte* i u velikoj meri diskredituju samog Simona" (*Hejstingov biblijski rečnik*, str. 498).

Razlog zašto je Luka zabeležio taj susret Apostola sa čarobnjakom Simonom bile su dalekosežne posledice tog događaja. Hejsting objašnjava taj bitan razlog:

"Dobro poznat plan Apostola Luke bio je da opiše **prvi susret** hrišćanstva sa suparničkim sistemima verovanja" (Ibid., str. 498). Luka detaljno opisuje glavni karakter koji je u vreme Hristovih Apostola ustanovio takozvani hrišćanski pandan Istini. Iz tog razloga Apostoli u svojim pismima Crkvi *često puta spominju lažni religijski sistem* kao nešto **već postojeće**, ali propuštaju da opišu njegovo poreklo. To nisu morali da

učine pošto je Apostol Luka već bio opisao poreklo tog sistema!

Istorijski podaci o onome šta je Simon postao

"Kada je 152. godine Justin Mučenik napisao svoju *Apologiju*, sekta Simonjana važila je za značajnu snagu budući Justin četiri puta spominje njenog osnivača Simona; a nema potrebe sumnjati u to da je Justin identifikovao tog čoveka kao Simona iz Dela apostolskih, pošto kaže za tog Simona da je bio Samarjanin i dodaje da mu je rodno mesto selo po imenu Gita; opisuje ga kao velikog maga i kaže da je došao u **Rim** za vreme cara *Klaudija Cezara* (45. godine naše ere) i ostavio dubok utisak na ljude svojim magijskim silama, pa su mu oni odavali **božanske počasti** i podigli statu u između dva mosta na Tiberu na kojoj je stajao natpis 'Simoni deo Sancto' ('sveti bog Simon')" (*Rečnik hrišćanske biografije*, četvrti tom, str. 682).

Dakle nema sumnje da se sve to zaista dogodilo zato što je Justin pisao rimskom narodu tog vremena, pa su Rimljani sa sigurnošću mogli da istaknu lakovernost njegovih navoda ukoliko nisu bili tačni. Međutim sasvim je sigurno da su Rimljani podigli kip u čast čarobnjaka Simona pošto je Justin zahtevao od rimskih vlasti da taj kip bude *uništen!*

Mnogi pisci koji su živeli u samom Rimu kasnije ponavljaju izveštaje Justina Mučenika. Ko god hoće da odbaci te jasne navode nema nijedan argument u svoju korist pošto nam je Justin jasno predočio istorijske činjenice! Hejstingov *Rečnik Apostolske Crkve*, drugi tom, str. 496 kaže da "postoji veoma malo dokaza usled kojih se može odbaciti

tako precizna Justinova izjava; teško da bi on tom izjavom stavio svoju verodostojnost na kocku u apologiji *upućenoj Rimu gde je svaki čovek imao mogućnost da utvrdi tačnost te tvrdnje*. Da je Justin pogrešio to bi odmah bilo svima predočeno, pa drugi pisci ne bi mogli tako često da ponavljaju jednu istu priču".

Za vladavine cara Klaudija bilo je nezakonito postaviti kip u čast obožavanja nekog čoveka kao boga ili davati velike počasti nekom ljudskom biću ukoliko sam Imperator nije izdao dopuštenje, a Senat odobrio takav čin. Kip je još uvek stajao u Rimu u vreme Justina Mučenika i ljudi su ga *i dalje poštovali* (152. godine naše ere). Postoje mnogi drugi izveštaji o Simonovom putovanju u Rim gde je postao jedan od najvećih bogova tog grada i njegovih stanovnika. Istorijski podaci govore o tome da je Simon "prorekao da će Rim biti poprište njegove vrhunske slave i da će ga tu ljudi obožavati kao boga" (*Rečnik o religiji i etici*, jedanaesti tom, str. 522).

Simon Petar nije došao u Rim sa Magom Simonom

Kasnije, u četvrtom veku, dolazi poplava knjiga o susretu Apostola Petra i vrača Simona u Rimu i poraza koji je Simon tom prilikom pretrpeo od Petra. Takva književna dela sasvim jasno predstavljaju izmišljotinu. Skoro svi teolozi shvataju koliko su ti spisi apsurdni. Pre svega biblijski se može dokazati da Apostol Petar **nikada** nije kročio u Rim, iako ta bajkovita dela kažu da je trebalo da bude u tom gradu. Simon Petar nije čovek koji je otišao u Rim da tamo postane Apostol neznabošcima (nejevrejima). **Simon** iz Rima bio je **čarobnjak Simon!** *Enciklopedija Biblika* pojašnjava činjenicu da Apostol Petar nije došao u Rim kao što je to učinio Mag Simon:

"Pokušavaju da opravdaju tu tezu tako što ističu da crkveni oci spominju da je **Simon** bio prisutan u Rimu, a istovremeno ne govore o sporu koji je nastao između

njega i apostola **Petra**. Svakako je tačno da Justin (jedan od najranijih hrišćanskih svedoka iz 152. godine naše ere) *ne zna ništa o bilo kakvom prisustvu apostola Petra u Rimu, a o tome ne zna ništa ni Irinej*".

Ne samo što Justin smatra da Petar u to vreme nije dolazio u Rim, već njegovo namerno ćutanje o tome pokazuje da nije želeo da podržava takvu izmišljotinu! Nakon svega, Justin je živio u veoma ranom dobu u istoriji hrišćanske crkve kada se legenda o dolasku Apostola Petra u Rim **još nije pojavila!** U daljem tekstu *Enciklopedije Biblike* o Justinovoj referenci o Magu Simonu piše sledeće: "Jedan deo ove tradicije – o Simonu u Rimu – on (Justin Mučenik) smatrao je da je moguće prihvatiti, štaviše podržao je to potvrdom da u gradu postoji kip koga on povezuje sa čarobnjakom Simonom; ovo drugo, Petrov dolazak u Rim, *nije bio u stanju da prihvati*".

Naravno da Justin nije mogao da prihvati to drugo učenje pošto činjenice govore da Simon Petar **nikada nije otišao u Rim!** Ali jedan drugi Simon je došao u taj grad – **čarobnjak Simon** – Simon koji je Rimljanima doneo "hrišćanstvo" u ruhu starih vavilonskih religija tajni. Simon je stigao u Rim sa veličanstvenom idejom o osnivanju **univerzalne religije u ime** hrišćanstva! Neobično je u stvari samo to što je Simon uspeo da postigne taj svoj cilj! Sada ćemo videti kako je Mag Simon kasnije zamenjen Apostolom Simonom Petrom i kako je vešto preneo religije tajni iz Vavilona u "hrišćanstvo".

Apostol Petar nije prvi Papa

Evo **deset** jakih biblijskih dokaza da Petar nikada nije boravio u Rimu. Obeležite sve te dokaze u svojoj Bibliji i dobro ih utvrdite da ne budete **obmanuti**. **Primat** Rimokatoličke Crkve zasniva se na jednoj fundamentalnoj doktrini: tvrdnji da je Petar prvi rimski Biskup i osnivač Rimske Crkve! Po učenju katoličkih istoričara, Simon Petar je došao u

Rim u vreme cara Klaudija, isto kad i vrač Simon sa ciljem da spreči zla tog čarobnjaka. Nakon uspešne borbe sa njim, kažu ti istoričari, Apostol Petar preuzima rimsku biskupiju kojom vlada sve do Neronovih progona hrišćana 68. godine kada je, navodno, razapet naopačke na krst na Vatikanskom brdu. To je osnovna postavka priče koju katolički autori uvek brane. Nekih od njih kažu da ta uopštena priča spada u istorijske događaje koji se najlakše mogu dokazati. Da li je stvarno tako?

Ostaje činjenica da mnogi crkveni spisatelji drugog veka, među kojima je i Justin Mučenik, pružaju informacije kojima u potpunosti negiraju navodno biskupovanje Apostola Petra u Rimu. To priznaju skoro svi teolozi, osim konzervativnih katolika (*Enciklopedija Biblika*, kol. 4554). Ali još važnije od toga je činjenica da novozavetni zapisi o Istinitoj Crkvi Božjoj apsolutno pobijaju tu rimokatoličku tvrdnju. Vreme je da svet otvori oči i uvidi istinu koja se jasno otkriva u Reči Božjoj. Apostol Petar **nikada** nije služio kao rimski biskup!

Šta uči Biblija?

Deset ključnih dokaza u Novom Zavetu u potpunosti opovrgava tvrdnju da se Petar nalazio u Rimu u periodu od vladavine cara Klaudija do cara Nerona. Biblijske stavke govore same od sebe. Svaka od njih je sama po sebi dovoljan dokaz o komičnosti katoličke tvrdnje. Zapazite šta nam Bog kaže pošto samo ta istina ima završnu reč!

Prvi dokaz: Treba uzeti u obzir zadatak koji je *Hristos poverio Apostolu Petru*, što neretko izaziva stid kod Katolika zato što je *Hristos* naložio Petru da postane glavni propovednik Jevanđelja **obrezanima** (Jevrejima), a ne neobrezanim neznabošcima: "... nego, naprotiv, kad su videli da je meni povereno evanđelje za neobrezane kao Petru za obrezane – jer onaj koji je osposobio Petra za apostolstvo među obrezanima osposobio je i mene za neznabošce (u Čarničevom

prevodu "mnogobošce")" (Galatima 2:7–8). Ovaj stih sadrži najjasniji mogući jezik. *Pavle* je dobio zadatak od Hrista da bude glavni Apostol neznabošcima (nejevrejima), a ne Petar. Uostalom ko je napisao poslanicu **Rimljanima**? Svakako **ne** Petar: "I kad su poznali blagodat (to jest dar službe) koja mi je dana, Jakov, i Kifa (Petar), i Jovan, koji su važili kao stubovi, dadoše meni i Varnavi desnice u znak zajednice, da mi idemo k *mnogobošcima* (neznabošcima, odnosno nejevrejima), a oni k obrezanju (Jevrejima)" (Galatima 2:9). Pavle zatim spominje svoju specijalnu apostolsku službu među neznabošcima (nejevrejima) u Drugoj Timoteju 1:11: "... za koje sam postavljen kao propovednik, *i apostol*, i učitelj" (učitelj neznabožaca). Timotej, koga je Pavle podučavao i postavio za propovednika, radio je u neznabožačkoj sredini! Novi Zavet nigde ne naziva **Petar** Apostolom neznabožaca, što ga je automatski onemogućilo da ode u Rim i postane poglavar jedne neznabožačke (nejevrejske) zajednice.

Drugi dokaz: Pavle je specifično naglasio neznabožačkim Rimljanima da je on odabran da bude *njihov* Apostol, a ne Petar: "da budem služitelj Hrista Isusa za mnogobošce (neznabošce), koji vrši svetu službu evanđelja Božijeg, da *mnogobošci kao prinosi budu ugodni*, osvećeni Duhom Svetim" (Rimljanima 15:16). Veoma jasne reči! Pavle je u toj stvari dobio direktnu naredbu od Hrista. Čak i kaže u poslanici Rimljanima 15:18 da ga je Hristos odabrao "da bi *mnogobošce* doveo do poslušnosti, rečju ili delom".

Apostol Pavle – osnivač jedine istinite Crkve u Rimu

Treći dokaz: Sam Pavle nam kaže da je on (a ne Petar) nameravao da zvanično osnuje rimsku Crkvu: "Želim, naime, da vas vidim, da vam udelim kakav duhovni dar za vaše *učvršćenje*" (Rimljanima 1:11). Zapanjujuće! Rimaska Crkva nije bila zvanično **utvrđena** čak ni u 55–oj ili 56–oj godine naše ere kada je napisana ta poslanica. Katolici međutim traže da poverujemo da je Petar zvanično osnovao Crkvu u

Rimu u vreme cara Klaudija, desetak godina pre nego što je napisana poslanica Rimljanima. Besmisleno! Naravno, shvatili ste da Katoličku Crkvu nisu osnovali ni Petar ni Pavle, ali priloženi dokazi ilustruju *potpunu nemogućnost* bilo kakve veze između Apostola **Petra** i neke rimske Crkve.

Četvrti dokaz: Nalazimo da Pavle ne samo da je želeo da osnuje Crkvu u Rimu, već izražajno govori o svojoj praksi da nikada ne gradi na tuđem temelju: "Ali sam pri tom smatrao za čast da ne objavljujem evanđelje onde gde je Hristos već poznat, da ne bih zidao **na tuđem temelju**" (Rimljanima 15:20). Da je Petar "osnovao" rimsku Crkvu desetak godina pre ove izjave Apostola Pavla bila bi to prava uvreda za Apostola Petra! Već sama ova izjava je dokaz da Petar nikada nije boravio u Rimu pre tog vremena s ciljem da "osnuje" bilo koju crkvu.

Petar nije u Rimu

Peti dokaz: Na kraju svoje poslanice Rimljanima Pavle pozdravlja – ni manje ni više – 28 pojedinaca, ali *ni jednom jedinom rečju ne spominje Petra*. Pogledajte poslanicu Rimljanima, glava 16! Pročitajte celo poglavlje! Ne zaboravite da Pavle upućuje pozdrave tim ljudima 55. ili 56. godine naše ere. Zašto ne spominje Petra? Zato što Petar jednostavno nije živio u Rimu!

Šesti dokaz: Četiri godine nakon što je napisao poslanicu Rimljanima, Pavla odvođe u Rim kao zatočenika sa namerom da ga izvedu na sud pred Cezara. Kada je hrišćanska zajednica u Rimu čula za Pavlov dolazak u Rim, svi su došli da se vide sa njim: "Odande nam braća (iz Rima), čuvši za naš dolazak, izadoše u susret..." (Dela apostolska 28:15). Opet ni reči o tome da se Petar nalazio među tamošnjim hrišćanima! Bilo bi neobično da se Petar tada nalazio u Rimu zato što u svojoj naraciji Dela apostolskih Luka neizostavno spominje važna imena Apostola u svim događajima. On ne kaže ništa o susretu Petra i

Pavla kada je Pavle stigao u Rim. Zašto? Zato što Petra nije bilo u Rimu!

Sedmi dokaz: Prvo što je Pavle učinio kada je konačno stigao u Rim bilo je da sazove "judejske prvake" (jevrejske starešine) kojima je "izlagao o carstvu Božijem" (Dela apostolska 28:17, 23). Zapanjujuće je što su vodeće jevrejske starešine *veoma malo znale* čak i o osnovnim Hristovim učenjima. Znali su samo "za ovu sektu – da se svuda protiv nje govori" (22. stih). Tada im je Pavle objasnio *temeljna* Hristova učenja o Carstvu Božjem. Neki su poverovali, većina nije. Šta to znači? Ako je Petar, i sam veliki pristalica Jevreja, stalno propovedao u Rimu četrnaest dugih godina pre Pavlovog dolaska u taj grad i ako se tada još uvek nalazio u Rimu – da li su jevrejski poglavari u Rimu mogli da budu toliko neinformisani čak i o temeljnim hrišćanskim istinama? Eto još jednog jasnog dokaza da Petar nije bio u Rimu u periodu pre 59. godine naše ere.

Ni spomena o Petru u Pavlovim poslanicama

Osmi dokaz: Nakon što su ga jevrejske starešine odbacile, Pavle je ostao još dve godine u svojoj iznajmljenoj kući u Rimu. U tom periodu je napisao poslanice Efescima, Filipljanima, Kološanima, Filemonu i Jevrejima u kojima spominje pojednice koji su u tom periodu živeli u Rimu. Od Petra ni traga ni glasa u tim poslanicama! Razlog je sasvim očigledan: Apostol obrezanih nije mogao da bude u Rimu!

Deveti dokaz: Pavle je oslobođen nakon isteka dvogodišnje robije, ali je četiri godina kasnije (oko 65. godine naše ere) ponovo poslat u Rim kao zatvorenik. Ovoga puta je morao da se pojavi pred Cezarom kada su ga osudili na smrt. Pavle nadugačko opisuje ta zbivanja u Drugoj poslanici Timoteju. Obratite pažnju šta kaže u vezi sa tim sudskim procesom u Drugoj Timoteju 4:16: "Prilikom prve moje odbrane niko nije bio sa mnom, nego me *svi* (u Rimu) *ostaviše*; neka im se to ne

uračuna". Ako je verovati Katolicima, ovaj stih znači da je Petar napustio Pavla pošto oni kažu da je Petar u tom periodu već uveliko prisutan u Rimu! Petar se jednom odrekao Hrista *pre* nego što se preobratio Bogu! Verovanje da se za vreme suđenja Apostolu Pavlu nalazio u Rimu je neodrživa teza!

Deseti dokaz: Apostol Pavle nas bez zadržke informiše da Petar nije u Rimu 65. godine naše ere – iako Katolici kažu da jeste. Pavle kaže: "*Samo je Luka kod mene*" (Druga Timoteju 4:11). Istina postaje veoma jasna. Pavle je poslao poslanicu u Rim, došao u Rimu i na kraju napisao najmanje šest poslanica iz Rima u kojima ne samo da **nikada** ne spominje Petra, već u poslednjem času kaže: "Samo je Luka kod mene". Samim tim Petar *nikada* nije postao rimski Biskup!

Gde se nalazio Petar?

Oko 45. godine naše ere nalazimo da je Petar bačen u *jerusalimsku* tamnicu (Dela apostolska 12:3, 4). Godine 49. i dalje se nalazi u Jerusalimu gde prisustvuje jerusalimskom saboru. Oko 51. godine nalazimo ga u Antiohiji sirijskoj gde ulazi u spor sa Pavlom zato što nije hteo da jede sa nejevrejima. *Čudno da "rimski biskup" nije hteo da ima bilo kakve veze s neznabošcima i to 51. godine naše ere!*

Kasnije, oko 66. godine naše ere Petar se obreo među Jevrejima u gradu Vavilonu (Prva Petrova 5:13). Ne zaboravite da je on bio Apostol **obrezanima**. Zašto bi onda otišao u Vavilon među neobrezane? Budući da istorija pokazuje da su mnogi Jevreji u Hristovo vreme živeli u oblasti Mesopotamije, kao i u Palestini, nema sumnje da je Petar otišao na Istok (gde se nalazila Mesopotamija), a ne na Zapad gde se nalazio Rim! Možda iz tog razloga teolozi kažu da su Petrovi spisi prilično začinjeni aramejskom "aromom" pošto se u Vavilonu govorio aramejski jezik. Otkud istočni aramejski uticaj u Petrovim poslanicama? Naravno, otuda što se on navikao na istočnjački

dijalekat.

U vreme za koje Katolici misle da se Petar nalazio u Rimu, Biblija jasno pokazuje da je bio na drugim lokacijama. Ovih nekoliko dokaza su dovoljni i zaključni. Ako obratimo pažnju na *same Božje reči*, nema potrebe da bilo ko bude obmanut. Petar **nikada** nije bio rimski biskup!

Jedan "Petar" dolazi u Rim dve hiljade godina pre naše ere

Ko je prvi rimski "Petar"? Kako su se zvali njegovi naslednici? Istorija stare religije nam otkriva jasnu istinu o poreklu prvog rimskog Petra. Sada nam je istina o njegovim stvarnim naslednicima jasna, ali je sakrivena od sveta. Evo šta kaže istorija o **prvom** Petru u Rimu. Zapanjujuća istina!

Biblija beleži da je u najranije doba ljudske istorije, odmah nakon Velikog potopa u Nojevo vreme, čovek počeo da se odmeće od učenja Božjih. Ljudi su krenuli da grade gradove, osnivaju religije i uvode idolopokloničke kultove. Podignuti su paganski hramovi – pojavila se Vavilonska kula! Sve to počelo je da se događa tokom *prvih dvesta godina nakon Velikog potopa*.

Paganski bogovi po imenu "Petar"

Iako je ovo veliko iznenađenje za mnoge, studenti drevnih religija dobro znaju za činjenicu da su vodeći paganski bogovi koji su se obožavali u ranim civilizacijama uglavnom bili poznati po imenu **Petar**. Takođe je poznato da su i sveštenici tih bezbožnih božanstava nosili naziv "Petar". Istim imenom, u ovom ili onom obliku, krštavani su čak i paganski **hramovi** posvećeni tim bogovima. Obratite pažnju šta kaže autor Brajant u svom delu *Drevna mitologija*: "Ne samo bogovi, već i Hijerofantae (posebni sveštenici) u većini hramova, naročito oni koji su

slavili tajne, oslovljavani su imenom '*patre*' (prvi tom, str. 354). Veoma značajan podatak! Reč "patre" je po značenju i izgovoru istovetna sa rečima "**pator**" i "**petar**". Brajant dalje kaže: "'*Patre*' je nesumnjivo bio religijski termin, isto što i '*pator*' i '*patora*'. Drevni paganski bogovi, sveštenici koji su služili tim bogovima i njihova crkvena svetišta – hramovi – nosili su ime "**petor**" ili "**petar**" (oba izgovora su prihvatljiva budući da su samoglasnici tečni u svim jezicima, naročito u semitskim).

Šta znači "petar"?

Šta je za ljude iz starina stvarno značila reč "pator" ili "petar"? Veoma je iznenađujuća činjenica da se ta reč nalazi u Bibliji! Pišući o egipatskim sveštenicima Mojsije je ukazao na to da se svaki od njih zvao "**petar**", odnosno "tumač". Ti sveštenici su bili tumači drevnih egipatskih tajni. Zapazite Prvu knjigu Mojsijevu 41:8. *Davidsonov leksikon hebrejskog jezika* kaže da suglasna reč "P-T-R" (PETAR) znači "tumačiti" ili "tumačenje". Brajant ističe da "ovaj termin uvek podrazumeva *proročanska tumačenja*".

Paganski sveštenici u religijama tajni nazivali su se "pator" ili "petar". Oni su imali moć da *tumače* bezbožničke tajne, što jasno objašnjava knjiga *Hijeroglifi* autora Bunsona koji dokazuje da su Egipćani – kao što kaže Biblija – nazivali svoje "tumače" ili sveštenike: PETR, odnosno PETAR. Termin "Petar" je jedan od najranijih naziva paganskih bogova koje se održalo čak i u grčkoj i rimskoj civilizaciji, mada u to vreme dobija uglavnom sekularno značenje "*otac*" ili "*roditelj*". Međutim to uopšte nije primarno značenje te reči. Brajant dalje kaže: "Reč "pater", kada se koristila u religijskim porukama u Grčkoj i Rimu, nije značila "otac" ili "roditelj" kao što se pretpostavlja, nego se odnosila na božanski uticaj Božanstva koje su ljudi sa Istoka nazivali PATOR" (Ibid., str. 353).

U mnogim drevnim religijama otac je bio *vrhovni sveštenik* u porodici,

pa je glava porodice postala poznata po imenu "pator" – "otac". Otac porodice je zbog svog sveštetičkog poloŒaja postao poznat po terminu "**arhipator**", u našem jeziku **patrijarh**. Tako je reč "pator" u sekularnom smislu počela da znači "otac", ali u izvornom smislu znači "tumač", naročito tumač religija *tajni*.

Glavni paganski bogovi sa imenom "**Petar**"

Postoje jasni dokazi da su stari Rimljani zvali svoje glavne bogove "Petar" – boŒanski tumač! Lucilus, rimski spisatelj iz ranog perioda rimske istorije, u svojim *Fragmentima* spominje Neptuna, Libera, Saturna, Marsa, Janusa i Kvirnusa koji nose ime "Pater". Ovaj autor ne kaŒe za njih da su "očevi–bogovi", već bogovi u rangu "**Petar**" – glavni bogovi! Lucilus nije naveo iscrpnu listu bogova pošto je izostavio **Jupitera**, "Oca" rimskih bogova. Nije bilo neophodno spominjati Jupitera kao "boga Petra" pošto je titula "Petar", zahvaljujući visokom rangu koji je uživao bog Jupiter, zapravo *ugrađena u njegovo ime* koje u stvari glasi **JU–PETER**. U svojoj knjizi o grčkim antikvitetima Gladstoun kaŒe da su Jupiter i grčki bog **Zevs** jedno isto boŒanstvo. Rimljani su "Ju–Peterom" zvali "Zevs–Petera", glavnog boga u Grka (*Homer i Homerovo doba*, prvi tom, str. 287). Ime "Petar" postalo je oznaka visokog rang među bogovima – i sveštenicima!

"Petar" u grčkoj religiji

Nisu samo Rimljani nazivali svoje bogove "Petar". *Klasični priručnik* otkriva da su Grci upotrebljavali taj termin (i njegove varijante) koliko i sami Rimljani. Na primer, Apolon se zvao "**Patrijus**", a njegovi sledbenici "**Apolon Patrijus**". Pausanije piše da su se bog Artemis i Bahus zvali "**Patora**", to jest "Petar–bogovi" (*Knjige 1, 2*). Pindar govori o *Posejdonu Petraiosu* i navodi da su pod tom titulom Tesalinjani oboŒavali Neptuna (*Pyth. Ode 4*).

Amonovi sveštenici – poglavari glavnih paganskih svetilišta za predskazivanje u starom Egiptu – zvali su se "Petori", o čemu piše i Brajant: "Glavno oruđe (idol) u njihovim rukama zvao se PETAURUM" (Ibid., str. 356). Taj idol se u mnogim prilikama postavljao kao *stub ili uspravni kolac* (Ibid., str. 358). Paganski bog Artemis je često prikazan na slikama kako stoji na *kamenom kolcu* po imenu "patroa" ili "petar" (Pausanije, *Knjiga 1*). Ti kolci, kao i svi falusi, u staro vreme bili su poznati po imenu "petra" – **sveti Petar**. I danas se u nekim jezicima za muški polni organ koristi izvorno religijsko ime "Petar". Kamenovi "Petar" u obliku falusa nađeni su svuda u starom svetu. Štaviše, sve napomene o svim starim paganskim hramovima čija je namena bila tumačenje tajni sadrže bar jednu primedbu o obeležju koje se zove "Petar" – sveti kamen! Poput reči "Pator", koja je postala indikacija za "oca" ili "roditelja", reč "petra" je značila bilo koji veliki kamen, ali je u najranijem dobu imala samo jedno prvobitno *religijsko* značenje. "Izraz 'Petra' je nakon izvesnog vremena počeo da označava bilo koju stenu ili kamen. To značenje je zadržao i kasnije, ali se ovaj izraz u prvim vekovima uvek shvatao u religijskom smislu pošto se odnosio na Ozirisova svetilišta, odnosno svetilišta Sunca (Vala) i druge hramove koji su izlagali takav kamen" (Brajant, str. 359). Drugim rečima termin "Petra" znači "kamen sveti **Petar**" – kamen koji je obično konstruisan u obliku falusa.

"Petar" u paganskom svetu

Pogledajte neke reference o tim "svetim Petrima" koji su pronađeni širom paganskog sveta. Glavni ritualni objekat u grčkom hramu Delfi bio je "Petar" (Pausanije, *Knjiga 10*). Udubine na zidu u atinskom Akropolju, u kojima su se čuvali idoli, nazivali su se "petrae", piše Euripidije (stih 935). Poznato je da je čak i sveta knjiga, koja se obično koristila za slavljenje Eleusinijanovih tajni, nosila naslov "Knjiga PETROMA", to jest PETAR–ROMA – Petrova knjiga (Poterov,

Antikviteti, prvi tom, str. 356). Ne zaboravite da su i paganski hramovi nosili ime "Petar". Hram u grčkom gradu Elis u nazvan je "Peetron" (Likofron, stih 159). Pito u Delfima zvao se **Petraesa** (Olimp. Ode 6). Apolonov hram u Maloj Aziji koji je služio za proricanje nosio je naziv "Patara", a samo proročište zvalo se **Patareus** ("eus" znači "čovjek koji, jedan čovjek") – (Lempijerov *Klasični Rečnik*, str. 438). Isto tako Patreja – stari ahajski grad u kome se nalazio hram i proročište boginje **Dijane** – zvao se "Patra" (Džons, *Prava imena u Novom Zavetu*, str. 296). Isuviše je mnogo primera da bi svi mogli da budu nabrojani, ali navedeni primeri bi trebalo da budu dovoljan dokaz da se ime "**Petar**", u svim svojim verzijama, veoma isticalo *u svim fazama i paganskih kultura*. Kamenovi i hramovi "Petar" otkriveni su u svim delovima starog sveta: "*U istoriji svakog proročišta postoji legenda o kamenu; neki od tih kamenova nose ime 'Petar'*" (Brajant, str. 362).

Poreklo drevnog kulta "Petar"

Kult "**Petar**" vuče svoje korene direktno iz **Mesopotamije** pošto je u toj civilizaciji započelo praktikovanje takvog idolopoklonstva. U toj oblasti je sagrađena i čuvena Vavilonska kula. Stoga nije čudo što se hram po imenu "Petar" prvi put spominje upravo u Mesopotamiji. U Četvrtoj knjizi Mojsijevoj 23 i 22:4–5 čitamo o lažnom proroku Valamu koji je bio pozvan da prorokuje protiv Izraela. Zatim u Petoj knjizi Mojsijevoj 23:4 vidimo da taj Valam nosi naziv "sin Veorov iz Fetore u Mesopotamiji". Bolji prevod imena njegovog oca treba da glasi "**Petor** iz Fetore u **Mesopotamiji**". Petor ili Petar (oba izgovora su ispravna) je lokacija na kojoj je bilo smešteno proročište, odnosno paganski hram. U rečniku *Ispravna imena u Starom Zavetu* editora Džonsa nalazimo da je Valamov Petor bio sveta uzvisina "na kojoj je stajao proročki hram, pa se zato nazivao **Petor** i **Petera**, što znači 'mesto tumačenja ili proročište'. Reč je, nema sumnje, o fakultetu za sveštenike nad kojima je Valam bio imenovan za vrhovnog Patora" (str. 296). Da, Valam je bio glavni **Patora** (Petar) u **Petoru** (hramu po imenu "Petar") u

Mesopotamiji.

Svaka paganska zemlja imala je glavno proročište tajni, odnosno saborni hram. U grčkom Petoru ili Peteru to je bio grad Delfi, u Egiptu Amon, u Maloj Aziji Licija, kasnije Pergam. Profesor Džons navodi činjenicu da su širom sveta postojale i druge Petore: "Te 'visine' postojale su u mnogim delovima sveta. U Ahaji se nalazio grad "tumačenja" po imenu **Patrae** i jedan drugi u Luciji koji se zvao **Patara**, u kome se nalazilo Apolonovo proročište. **Petor** je kasnije postao popularan zbog kulta boga Ailata" (Ibid., str. 296).

Valam – "vrhovni Petar"

Valam je došao iz Petora na reci Eufratu (na srpskom preveden kao "Fetor") koji je predstavljao proročko sedište u Mesopotamiji. Valam je po rečima autora Džonsa bio glavom i bradom **Patora poglavar** i to vrhovni Petar u samom zavičaju *idolatrije i lažne religije*. Samo značenje imena "Valam" ukazuje na činjenicu da je on smatrao sebe za čoveka koji sedi na *samoj stolici* rodonačelnika religija tajni – Nimroda! Ime "Valam" na semitskim jezicima znači "Pobednik nad narodima". Upravo tu titulu su Grci dodelili **Nimrodu** koga su zvali "**Nikolaus**", što takođe znači "Pobednik nad narodima". U Novom Zavetu čitamo o ljudima koji sebe zovu "Nikolinci" ili "Nikolaiti" zato što slede nauke Nikolausa (Nimroda)! Evo šta kaže Mek Klintokova i Strongova Enciklopedija o Nikolincima: "Sekta Nikolincina opisuje se kao kult koji sledi Valamove doktrine i učenja. Nije neverovatno to što je ovo ime uzeto kao simbol budući da '**Nikolaus**' znači isto što i '**Valam**'" (prvi tom, str. 621).

Da, imena **Nikolaus** i **Valam** imaju isto značenje i odnose se na **Nimroda**, začetnika paganizma! Vidimo da Apostol Jovan jasno žigoše sledbenike čarobnjaka Simona (alijas Simon Petar) kao "**Nikolince**" i sledbenike **Valamove** nakon što je čarobnjak Simon "hristijanizovao"

Nimrodovu religiju. Sve jeresi koje se spominju u pismu za Sedam Crkava iz Knjige Otkrivenja pripadaju istom sistemu – **Nimrodovom** sistemu kojim je rukovodio čarobnjak Simon!

Valam predstavlja Nimroda

Ime "Valam" je samo drugo ime za **Nimroda**. Neka ova činjenica bude jasna čitaocu: "Valam" koji je presreo izraelski narod na njegovom putu iz Egipta nije *pravi* Nimrod. Pravi Nimrod je ubijen nekoliko stotina godina pre tog događaja. Ovaj Valam *predstavlja* Nimroda u smislu njegovog nasljednika. Znamo da su Izraelci smatrali Mojsijevog nasljednika, Isusa Navina, čovekom koji je sedeo na *Mojsijevoj stolici*. Čak i u Hristovo vreme su književnici i Fariseji sedeli na Mojsijevoj stolici koja je predstavljala simbol autorijeta (Jevanđelje po Mateju 23:1–4). Valamov slučaj je bio isti. Valam je zadržao jedno od pravih Nimrodovih imena koje ga je označavalo kao *legitimnog nasledniks* Arhi–Pobunjenika protiv Boga. Da bi naglasio svoj autoritet Valam se pozivao na svoje sedište u Mesopotamiji po imenu **Petor** ili **Petar**. Zato su Moavci u svojoj mržnji prema Izraelu pozvali u pomoć vrhovnog sveštenika paganskog sveta. Nisu se obratili za pomoć sveštenicima svojih nacionalnih bogova, nego su otišli pred najviši i najpoznatiji autoritet u paganskom svetu! Flavije Josif opisuje tog lažnog proroka kao "*Valama koji je živeo na obali reke Euftrat i bio najveći prorok tadašnjeg vremena*" (*Starine IV, 6, 2*).

Valam je Nimrodov nasljednik – **Pontifex Maximus** (vrhovni sveštenik) paganskog sveta! Sedište njegove religije bio je "grad Petar na Eufratu" – **Sveti Petar u Mesopotamiji**, glavno pagansko proročište. Ovo šokantno otkrovenje znači da je Biblija položila ispit iz istorije i religije starog veka i pokazala se kao verodostojan dokument!

Petar–bogovi u Rimu

Dobro je poznata istorijska činjenica da je centar ljudske civilizacije u najranijem dobu ljudske istorije bila Azija, tačnije Mesopotamija. Težište političke moći kasnije prelazi u ruke Grka, a nakon toga Rimljani ostvaruju političku dominaciju u svetu. Takođe je dobro poznato da su u doba Grčke i Rima azijske religije *prešle na Zapad*. Već u prvom veku naše ere vavilonske religije tajni nalaze utočište pre svega u *Rimu* koji u to vreme postaje glavni grad sveta! U istorijskim podacima o ranoj ljudskoj civilizaciji spominje se prelaz paganskih religija iz Azije pravo u Rim. Knjiga *Eneide*, koju je napisao Vergilije u prvom veku, postala je neka vrsta rimske "Biblije" u doba Rimske imperije. U njoj je priča o jednoj Eneidi koja je odmah nakon Trojanskog rata odlutala iz Azije i nastanila se u Italiji. Glavna tema knjige je takozvana Eneidina "sveta dužnost" da *dovede paganske azijske bogove u Rim!* Vergilije ne štedi reči glorifikacije o Eneidinom putešestviju u svom kazivanju o tome kako je Eneida donela Rimljanima **organizovanu religiju** sa svim paganskim bogovima i boginjama koji su neophodni da bi se ta religija sprovela u praksu. Najvažnije od svega je što Vergilije stalno govori da su ta božanstva azijski "PATRI" (*Klasični Priručnik*, strana 592). Ime tih bogova i boginja bilo je "Petar" i sudbina tih glavnih božanstava bila je da štite Rim i Italiju više od svih drugih zemalja.

Azija je izvorno stanište bogova "Petrova". Od Vergilija saznajemo da su oni dopremljeni na prag rimskog sveta. I zašto da ne? Već u prvom veku naše ere Rim se smatrao "kućom bogova". Jedan stari Rimljanin, Prudentije, piše da ne postoji jedno jedino pagansko božanstvo koje na kraju nije našlo svoje sedište u Rimu. Zapazite reči ovog autora: "Svi bogovi koji su se rodili na Zemlji dobili su jedan jedinstveni dom. U **Rimu** se može izbrojiti više hramova bogova od grobova junaka u celom svetu" (Šumahus, 189–197). Zar postoji jasnija izjava od ove? U vreme nastanka Rimske Imperije, grad Rim je postao sedište paganske religije, glavno proročište u svetu, **Petar** cele Zemlje!

Glavni rimski bogovi

Stari Rim je obožavao dva boga iznad svih drugih božanstava koja su se obožavala kao "Petar" bogovi. Prvi je bio JU–PITER (Zeus–Petar), a drugi, prema *Klasičnom priručniku*, **Janus** koji se zvao "**Pater**" ili "**Petar**". Ponekada se ta božanstva mešaju, ali ih treba posmatrati kao dva različita boga iz rimskog paganizma prvog veka. Drugo božanstvo, **Janus–Petar**, imalo je zanimljivu ulogu u paganskoj rimskoj religiji. Tu se krije odgovor na pitanje ko je prvi rimski Petar?! Zapazite kratku istoriju i neke aktivnosti tog božanstva:

Plutarh u svom životu o Numi identifikuje **Janusa**. Po njemu je to drevni princ koji je vladao na početku sveta i preveo ljude iz primitivnog i divljačkog načina života u blag, racionalan sistem življenja. *On je prvi izgradio gradove i ustanovio vladu nad ljudima*. Nakon smrti proglašen je za božanstvo. Nema greške u pogledu stvarnog identiteta boga Janusa! Ta titula je jedna od mnogih Nimrodovih imena! Paganske religije su obožile drevnog princa koji je umro nasilnom smrću. Pošto je uživao veliki autoritet, ljudi su ga zvali "**Pator**", odnosno "**Petar**". Evo nekih religijskih aktivnosti u kojima je **Petar** vodio glavnu reč:

Janus–Petar je zauzimao vrhovni položaj nad svim tumačima vremena, a naročito nad tumačima proročanstva: "Prošlost i budućnost su uvek bile prisutne u njegovoj svesti" (*Klasični priručnik*, str. 388–389). Na slikama je predstavljen kao bog sa dva lica, što Plutarh objašnjava kao simbol njegovih napora da promeni varvarski način kojim su ljudi živeli u civilizovan život, to jest da ih uvede u **Nimrodovu** civilizaciju! Nakon što je proglašen za božanstvo jedna od **Janusovih** uloga bila je da nastavi svoje sveto delo "civilizovanja" ljudi. Šta otkrivamo kada malo dublje zagledamo u ovu tematiku?

"Ključevi" u ruci Janusa–Petra

Petar bog Janus je kod starih Rimljana bio **"čuvar kapija na nebu i zemlji."**:"**Na slikama drži ključ u ruci**, obeležje njegovog predsedavanja nad kapijama i drumovima". *Šokantno!*

Rimski pagani su zvali svog boga Janusa "Petar" nekoliko stotina godina pre nego što je rođen Apostol Petar! **Janus** je bio čuvar "kapija raja". Sama reč "**Janus**" znači "kapija", odnosno čuvar kapije! U daljem tekstu *Klasičnog priručnika* stoji:

"Ovid govori o njemu (Janusu) u prvoj knjizi svoje *Fasti*; on ima dva lica, što označava njegovo *jednako carevanje nad nebom i zemljom* – (zar Papa danas ne tvrdi da ima istu takvu vlast?); i da mu je sve otvoreno i zatvoreno po **njegovoj volji** (bio je nepogrešiv i nikome nije odgovarao za svoje postupke, baš kao i Papa); da vlada celim kosmosom ("katolicijum") i da *samo on* poseduje silu kojom čini da se svet okreće oko svoje ose; **Predsedava nad kapijama nebeskim.**"

Katolička tvrdnja da Katolička crkva drži "ključeve" neba i zemlje

Katolička Crkva tvrdi da joj je Apostol Petar predao ključeve kapija na nebu i da niko kome ta crkva ne otvori nebeske kapije neće moći da uđe na nebo, niti da dođe u Božje prisustvo. Reč "*kardinal*" znači "šarka". Kardinali rimske Crkve su **šarke** oko kojih se okreće **kapija** – Papa. *Klasični priručnik* još kaže: "on uređuje smenu dana i noći; istok i zapad su istovremeno otvoreni pred njegovim pogledom".

Janus–Petar je kontrolisao i kalendar posredstvom svojih sveštenika. Prvi mesec u godini je dobio ime po njemu kao dokaz da on vlada tokom cele godine! Danas je JANU–ar još uvek prvi mesec u godini! Poput Janusovih sveštenika, Katolička crkva danas smatra da ima istu

vlast nad kalendarom.

Drugo ime za Nimroda

Potrebno je da napokon uočimo najmanje još jedno ime kojim je Nimrod prikrrio svoj identitet, a to je "**Mitra**" – *persijsko ime za boga sunca Vala!* Mitraističko obožavanje Nimroda spada među poslednje popularne kultove koji su se ukorenili u Rimu. Kult Mitre sadrži jedan veoma stari motiv – otvoreno obožavanje Petrova: "Istočni narodi zvali su Mitru '**Pator**'; njegovi hramovi zvali su se '**Patra**' i '**Petra**', a njegove svetkovine '**Patrika**'" (Brajant, prvi tom, str. 370). Da, čak je i Nimrod, koga su Persijanci zvali Mitra (bog sunca), nosio ime "Petar"!

Džejms Frejzer piše da je Mitrina religija – religija paganskog **Petra** – došla i u Rim. Evo, sami pročitajte šta kaže taj autor:

"Među bogovima istočnog porekla, koji su se za vreme pada starog sveta međusobno takmičili za blagonaklonost na Zapadu, našao se i stari persijski bog **Mitra**. Ogromnu popularnost tog kulta potvrđuju spomenici sa slikama svega onog što je nađeno u izobilju na nekadašnjoj teritoriji **celog Rimskog Carstva**. **Mitrin** kult, u smislu svojih doktrina i obreda, kao da ima mnogo dodirnih tačaka i sličnosti ne samo sa religijom *Majke Bogova, nego i sa hrišćanstvom*" (*Zlatna grančica*, izdanje Svetog Martina, prvi tom, str. 471).

Katolici prihvataju obožavanje "**Petra**"

Taj autor u stvari hoće da kaže da je hrišćanstvo već u trećem i četvrtom veku nasledilo toliko paganskih verovanja da je Petar–religija,

koja je došla sa Istoka, naišla na mnoge sličnosti sa rimskim hrišćanstvom. U tom podmaklom dobu hrišćanstva Katolici su već bili prihvatili paganske svetkovine: Božić, Uskrs i mirijadu drugih rituala i verovanja. Frezjer još kaže: "Sve u svemu, koincidencije između hrišćanskih i bezbožnih svetkovina su isuviše slične i brojne da bi bile puka slučajnost" (Ibid., str. 475). Paganski **mitraizam** je dao upravo najveći doprinos "hrišćanstvu".

Brajant ukazuje na činjenicu da je glavno Mitrino ime na Istoku bilo "Pator", odnosno "Petar": "njegovi hramovi su se zvali '**Patra**' i '**Petra**', a njegove svetkovine '**Patrika**'. Trag svega što je povezano sa tom drevnom religijom vodi pravo do izvornog **Petra**, prvobitnog "*tumača tajni*", koji je glavom i bradom **Nimrod**. Reč je o istom sistemu tajni koji je Rimokatolička Crkva ubacila u svoje obrede.

Katolička crkva na "Petrovoj" stolici

Ništa čudno što Rimokatolička Crkva tvrdi da sedi na **Petrovoj stolici** i što se današnji glavni hram u svetu zove "**Crkva Svetog Petra**". Katolička crkva je prihvatila običaje i simbole najstraije paganske religije na Zemlji – obožavanje **Petra** – Nimrodovu religiju! Ljudi su verovali i upražnjavali tu pagansku religiju još pre nego što je Hristos čak i rekao Apostolu Petru i ostalim Apostolima da imaju "ključeve carstva nebeskoga" (Jevanđelje po Mateju 16:19). Sotona je *falsifikovao* istinitu Božju religiju nekoliko vekova pre dolaska Isusa Hrista pokušavajući time da *uguši* istinitu Božju religiju falsifikatom koji neiskusnom oku izgleda kao "ono pravo". Đavo je sproveo u delo tu patvorinu pre svega posredstvom *čarobnjaka Simona (Patera)*, koji je objedinio sve paganske religije u jednu **univerzalnu** religiju i nazvao taj sistem "*hrišćanstvo*".

Biblija nam nalaže da potpuno izađemo iz tog lažnog religijskog sistema koji se zamaskirao hrišćanskim imenom. Potrebno je da se

vratimo veri koja je jednom zauvek predata svetima. Možemo biti zahvalni Bogu zbog Njegove dobrote kojom je Svojoj Crkvi podario **istinu**.

Simonovci osnivaju univerzalnu crkvu

Kada je uspeo da izdigne svoja lična učenja iznad Biblije i proširi doktrinu o spasenju po kojoj "ne treba ništa činiti da bi se čovek spasio", čarobnjak Simon ubrzo stiže univerzalnu popularnost i mnogobrojne sledbenike. Sahranjen je na Vatikanskom brdu pošto su ga Rimljani obožili. Evo kako se to dogodilo:

Poput svojih Samarijskih praotaca Mag Simon je namerno izmešao vavilonska učenja i biblijsku terminologiju. Jedna od njegovih glavnih namera bila je da uvede hrišćanski rečnik u vavilonskom ceremonijalnom sistemu. Drugim rečima, Simon je nastavio da upražnjava svoje bezbožništvo, ali je sada tvrdio da je njegov sistem "hrišćanskog" porekla. Morao je nekako da *objasni* mnogobrojne starozavetne stihove koji zabranjuju idolopoklonstvo i vezu sa bezbožničkim gadovima kako bi legitimno uveo paganizam u istinitu Crkvu. Ovo je učinio veoma mudro. Njegov prevashodni metod za objašnjavanje Starog Zaveta sastojao se u tome da starozavetna učenja okarakteriše kao "*alegorije*".

Simon degradira Bibliju

Kada to nije bilo dovoljno da se "objasni" Stari Zavet, Simon je odbacivao taj deo Svetog Pisma u celini ocenjujući Stari Zavet *manje* vrednim od navodne sadašnje Božje volje koja je navodno bila njemu otkrivena. U jednoj fazi razvoja svoje religije Simon je potpuno ukinuo Stari Zavet učeći da je cilj starozavetnih doktrina da porobe ljude, kao i to da su starozavetne *zapovesti isuviše teške i nepodnošljive*: "Irinej

konstatuje da je Simon učio da su jevrejska proročanstva (Stari Zavet) nadahnuli stvoreni anđeli, pa zato oni koji se uzdaju u njega (Simona) i Helen ne moraju da se obaziru na ta proročanstva nego slobodno da čine šta god im je po volji zato što ljudi trebaju da se spasu po njegovoj milosti, a ne po nekom svom suštinskom kvalitetu, već slučajnošću ovih bića kojima su tvorci anđeli tako naredili pošto su anđeli samo hteli **da porobe one koji su ih slušali**" (*Rečnik hrišćanske biografije*, četvrti tom, str. 683). Kakva đavolska nauka!

Rečnik o religiji i etici kaže sledeće o kardinalnoj doktrini **Simona Patera**:

"Simon je učio da su anđeli (niža bića) nadahnuli uredbe starozavetnih zakona i proroka, čime su želeli da dovedu ljude u stanje ropstva, ali oni koji veruju u njega i Helen i koji su se izbacili od ubitačne tiranije (Božjeg) zakona bili su slobodni da čine šta god su hteli zato što se ljudi spasavaju blagodaću, a ne dobrim delima. Neprijateljstvo koje su Simoniti gajili prema Božjem zakonu ogledalo se u njihovom **raspojasanom** ponašanju i **kompromisu sa bezbožništvom**" (tom 11, str. 518).

Idemo dalje: "Ali on (Simon) je obećao da će se svet raspasti, a oni koji pripadaju njemu biće iskupljeni od propasti. Irinej nam kaže da su Simonovi sveštenici (Simon je uveo i sveštenečki red!) u skladu sa tim učenjem vodili lascivan život, koristili se magijom i vraćanjem, pravili amajlije i opštili sa **poznatim duhovima** uz čiju pomoć su izazivali noćne more kod ljudi kojima su to hteli da učine. Oni su držali **likove** Simona i Helen u obliku boga **Jupitera** i boginje **Minerve**" (*Rečnik hrišćanske biografije*, četvrti tom, str. 683).

Simon kao Jupiter

U prvom veku su ljude sa demonskim moćima koje je posedovao Simon slavili kao bogove – čak su im prinosili žrtve! Da li vam to zvuči neverovatno? Onda pročitajte Dela apostolska 14:11–13. Nakon opisa velikih čuda koja su Pavle i Varnava učinili posredstvom Svetog Duha, Luka kaže: "Kada pak mnoštvo naroda vide šta učini Pavle, podiže svoj glas govoreći likaonski: bogovi postaše kao ljudi i sidoše k nama. Tako Varnavu nazivahu *Zevsom (Jupiterom)*, a Pavla *Hemesom (Merkurom)*, jer je on vodio glavnu reč". Zatim se pojavljuju Jupiterovi sveštenici koji hoće da im prinesu žrtve. Pavle i Varnava "razderaše svoje haljine" nad tim postupkom.

Šta bi Mag Simon učinio da se našao u takvoj situaciji? Ili bolje rečeno, šta je učinio Mag Simon kada se našao u takvoj situaciji? Dopustio je rimskom Senatu da ga uz odobrenje cara Klaudija proglasi za božanstvo i postavi statu u njegovu čast. Simonovi sledbenici su nazivali svog vođu Jupiterom, a istovremeno su sebe nazivali hrišćanima. Kip u čast čarobnjaka Simona mora da je imao oblik glavnog boga paganskog sveta – Jupitera Kapitolinusa kojim je opustošeno Sveto mesto u Božjem hramu!

Jevreji starog doba slavili su broj sedam koji je zapisan u Božjem zakonu držeći sedmi dan, sedam Svetih Praznika i tako dalje, a Simon i njegovi sledbenici su namerno promenili broj sedam slaveći umesto njega broj osam, što se vidi na primeru svetkovanja osmog dana koji je postao prvi dan u sedmici (*Prenikejski Oci*, sedmi tom, str. 379).

Smrt čarobnjaka Simona

Podaci o Simonovoj smrti su veoma različiti i mnoge priče na tu temu sadrže poneki motiv iz grčke fikcije i egipatskih mitova koji imaju za cilj da povećaju interesovanje čitaoca za tu fascinantnu ličnost. Međutim

najraniji zapisi govore da je Simon *sahranjen u Rimu* nakon dužeg vremenskog perioda odavanja velike počasti njegovoj ličnosti, kada je i proglašen za božanstvo. Nije poznato na kom mestu je sahranjen čarobnjak Simon, alijas Simon Pater ili Simon Jupiter, ali je izvestan jedan podatak: njegovo telo je položeno na mestu gde su se sahranjivali **svi** proroci i sveci u Rimljana – na *svetom groblju na Vatikanskom brdu*. Zapazite reči Venera Kelera o takozvanom pogrebu katoličkog Petra u njegovoj knjizi *Biblija kao istorija*. (Pre čitanja Kelerove izjave ne zaboravite da je sam autor posvećeni Katolik, kao i njegova porodica i da je sam Keler čvrsto verovao da je *Apostol Petar* pogreben u Rimu. Međutim Biblija pokazuje da se ništa slično nije dogodilo. Pogledajte sada Kelerov komentar, inače zvaničan komentar Rimokatoličke Crkve):

"Petrovi sledbenici su **sahranili** njegovo telo u noći kada je umro na krstu. Kao i u slučaju Isusa Hrista na brdu "Koštarnica", Petar je umotan u svileni platno i tajno odnet na **parcelu paganskog groblja** na putu 'Kornelija' iza kamene arene. To pagansko groblje nalazilo se na okruglom brežuljku po imenu **Vatikanus**. Latinska reč "vatis" znači "prorok" ili "**vrač**". Nekada davno se na tom mestu nalazilo etrursko proročište" (str. 368).

Pogledajte to priznanje stvarnih činjenica! Keler je trebao da ima bolji "njih" za činjenicu da ovaj Petar, koji je *od svih mesta* sahranjen na takvom groblju, **ne** može da bude *Apostol* Petar. Kao prvo, *Apostol* Petar je bio Jevrejin, a Jevreji su morali da se sahranjuju na svojim grobljima. Čak i da je neki Jevrejin slučajno sahranjen na nekom rimskom groblju, nije bilo šanse da bilo koji Jevrejin, pogotovo Jevrejin koji je napadao rimsku religiju na način na koji je to činio *Apostol* Petar – bude primljen na *najsvetije pagansko groblje*! Takvo groblje bilo je rezervisano za proroke, vračeve i velikane paganskog Rima! Zamislite još uz to **istinite** hrišćane kako na paganskom groblju (k tome još

glavnom paganskom groblju u Rimu) traže mesto za vodećeg *hrišćanskog* Apostola, zagriženog neprijatelja **paganizma**? Od svih grobalja na svetu to ne može biti groblje na kome je sahranjen Apostol Petar, čak i da je došao u Rim, ali je sasvim sigurno da nema boljeg mesta za počivanje jednog čarobnjaka Simona koga su i pre i posle njegove smrti slavili kao boga kako stanovnici Rima, tako i sam Imperator i rimski Senat. Keler i njegovi katolički prijatelji su nesumnjivo otkrili mesto gde je sahranjen **Simon**, ali ne i mesto počivanja *Apostola* Petra.

Katolička Crkva prihvata učenja čarobnjaka Simona

Istorijski podaci govore da se Simonovo učenje naglo proširilo poput šumskog požara, naročito u Rimu gde su ga slavili kao boga. Štaviše, nakon odlaska u taj grad Simon je učinio Rim sedištem svoje religije. Međutim prisetimo se činjenice da su Simonovi sledbenici *nazivali* sebe **istinitim** hrišćanima i da se Simon postojano držao tog stava. Štaviše, biti hrišćanin je najzad postalo poželjno ime koje su njegovi sledbenici trebali da pripišu sebi. Nazivi "Simonovci" i "Samarjani" počeli su da izumiru u drugom veku. Justin nam kaže da su neki još uvek upotrebljavali to matično ime za sebe i u njegovo vreme (152. godine naše ere). Ali već u doba Origena (220. godine naše ere), Origen tvrdi da jedva trideset ljudi u svetu sebe naziva svojim matičnim imenom. Međutim Euzebij, koji je živio sto godina posle Origena, piše da su Simonovci i tada veoma brojni *u celom svetu*. Činjenično stanje pokazuje da su već oko četvrtog veka sledbenici čarobnjaka Simona počeli da se distanciraju od imena "**Simon**" i "Samarjani" zato što je u to doba to ime za njih dobilo mrsku konotaciju. Uprkos tome Simonovci su ostali veoma prisutni na svetskoj pozornici, ovog puta pod imenom "hrišćani"! Prema tačnom svedočanstvu samog Euzebija (325. godine naše ere), ti ljudi su masovno pristupili Katoličkoj Crkvi. Evo šta kaže Euzebij nakon izjave da je čarobnjak Simon kršten u vreme Apostola i da je izigravao da ima hrišćanska verovanja:

"I ovo još više iznenađuje, a tako čine do **dana današnjeg** oni koji slede njegovu najpoganiju jeres, jer se oni, po uzoru na svoje pretke, **uvlače u Crkvu** poput kuge ili lepre i zadaju velike muke ljudima (velikom broju ljudi) kojima su u stanju da ubrizgaju smrtonosan, užasan otrov koji je u njima pritajen" (*Crkvena istorija*, II, glava I, odeljak 12).

Zapanjujuće je ovo svedočanstvo zato što nam Euzebije kaže da su ti ljudi sada "hrišćani" koji kvare celu crkvu poput kuge koja napada celo telo. Euzebije kasnije iznosi tvrdnju da su glavni podstrekači nevolja izbacivani iz Katoličke Crkve, ali da li su svi mogli da budu izbačeni? Skoro cela crkva je u već u to doba bila teško pogođena uticajem tih ljudi.

Ne treba pretpostaviti da su sve rane jeretičke sekte *direktan* ogranak religije čarobnjaka Simona. Pred kraj prvog veka postojalo je najmanje pedeset minornih sekti. Grupa Maga Simona predstavlja nekoliko, ali ne i sve te sekte! Istina je međutim da su Simonovci sa sedištem u Rimu u petom veku konačno *progutali sve* te male sekte i uključili ih u svoju religiju.

Simonizam = katoličanstvo

Takođe je istina da su čak neki katolici (u Euzebijevo vreme) prilično oklevali da u potpunosti prihvate doktrine **Maga Simona o kipovima, slikama, vraćanju** i tako dalje, ali istorija pokazuje da su sve te ograde sasvim pale tokom narednih sto godina. Čak se i istoričar Euzebije ustručava od otvorenog uvođenja kipova u crkve i obožavanja istih. Pazite šta taj autor najzad kaže o **Simonovim** "hrišćanima" koji su činili takve stvari:

"Simon je autor svih jeresi. Od njegovog vremena do

danas, oni koji slede njegovu jeres **izigravaju** trezvenu filozofiju hrišćana koju svi iznad svega cene po njenoj čistoti života. Ali njegovi sledbenici su ipak ponovo prigrlili *sujeverja idola* kojih su se (navodno) odrekli; i padaju klanjajući se slici i prilici samog Simona i gore pomenute Helene koja je bila uz njega (to jest klanjaju se Jupiteru i Mineri, kao što to danas rade Katolici); usućuju se da ih obožavaju tamjanom, žrtvama i pijankama" (*Crkvena istorija*, II, 13, 6).

Jasna izjave koja tako mnogo otkriva! Euzebije ne posmatra specifične jeretike izvan Katoličke Crkve, nego govori o glavnoj grupaciji **u toj Crkvi** čiji se broj neprestano uvećavao usled masovnog priliva Simonita u katoličanstvo. On pripisuje ta zla "hrišćanima", sledbenicima **vrača Simona**, koji su u njegovo vreme bili toliko aktivni **unutar Crkve** da je to strašno zabrinulo ovog istoričara. I šta se dogodilo? Da li je u četvrtom veku nekolicina katoličkih rukovodilaca, koji su se gnušali otvorenog **idolopoklonstva**, uspela da ubedi mase da odustanu od te prakse i odvrte se od **Simonaca** koji su se sada zvali hrišćanima i koji su uveli svo to idolopoklonstvo? Odgovor koji nalazimo u istoriji glasi: **Ne!** Simonci "hrišćani" odneli su pobedu u toj borbi, pa su kipovi, idolatrija i paganizam postali Univerzalna Crkva, baš kao što je od samog početka **zamislilo čarobnjak Simon** – ili đavo koji ga je zaposeo!

Da li sada shvatamo zašto je Bog preko Apostola Luke posvetio čitav jedan odeljak Dela apostolskih čarobnjaku Simonu, sa ciljem da nas upozori na poreklo tog čoveka? Simon **nikada** nije postao deo Crkve Božje – **nikada!!** Ali je jasno iz istorijskih izvora da je zajedno sa svojim sledbenicima uspeo da unese svoju **univerzalnu** religiju – pagansku mešavinu koja se *nazivala* "hrišćanstvo" – u Crkvu!

Novi Zavet označio Simonov falsifikat

Dela apostolska sadrže ključan stih koji nam ukazuje na početke lažnog religijskog sistema kojim je dirigovao čarobnjak Simon, ali ne opisuju detaljno aktivnosti te religije. Međutim Dela apostolska su ispunila svoju svrhu time što nam je u njima otkriveno ko je započeo celu tu ujdurmu. Bog je ostavio da novozavetne poslanice, Knjiga Otkrivenja i Jevanđelje po Jovanu **detaljno** opišu tu *jeris*.

Glavne biblijske knjige koje razotkrivaju jeres

Jedva da postoji ijedna novozavetna poslanica u kojoj se ne spominje religija čarobnjaka Simona. Čak i teolozi koji proučavaju Crkvenu istoriju jasno uočavaju da skoro sve reference u novozavetnim poslanicama razobličuju greške Crkve u prvom veku i da se isključivo odnose *na vrača Simona* ili prvu generaciju njegovih sledbenika. Evo šta kaže Šafova *Enciklopedija o Crkvi*, Magu Simonu i njegovim doktrinama:

"Jasni obrisi ove greške pojavljuju se u kasnijim poslanicama apostola Pavla (Kološanima, Timoteju i Titu), drugoj poslanici apostola Petra, prve dve poslanice apostola Jovana, poslanici apostola Jude i porukama koje su adresirane na sedam Crkava u Apokalipsi".

"Ova jeres se u drugom veku *proširila na celu crkvu*, na istok i zapad i negovala se u različitim školama gnosticizma" (*Apostolsko hrišćanstvo*, drugi tom 2, str. 556).

Ako hoćemo da izdvojimo Apostola za koga izgleda da je sasvim namerno i sa najboljim mogućim planom napao lažno hrišćanstvo

vrača Simona, moramo pogledati sve što je Apostol Jovan napisao u Bibliji! Na primer, uzmite njegovo jevanđelje. Iako je zabeležio istorijat Hristove zemaljske službe, Jovan je to učinio sa potpuno drugačijim pristupom u odnosu na druga tri autora jevanđelja. Jovan je kasno napisao svoje novozavetne knjige u odnosu na druge pisce Svetog Pisma. Znao je da su se u vreme kada je on pisao vremena promenila i da su Hristova učenja falsifikovana zahvaljujući dobro poznatoj zaveri o uništenju **istine**. Da bismo shvatili koji je Jovanov pristup opisivanju života Isusa Hrista u njegovom Jevanđelju, moramo biti svesni njegovih napora na razotkrivanju tog lažnog sistema koji se u njegovo vreme pojavio i širio velikom brzinom. Uočićete da Jovan neprestano ističe neophodnost *držanja Božjih zapovesti*. Zašto? Zato što je lažni sistem propovedao **neobavezne** doktrine. Takođe primetite specifično geografsko područje u kome se "odigrava" Jovanovo Jevanđelje. To je jedini autor Jevanđelja koji, za razliku od ostale trojice, spominje Hristov susret sa ženom u Samariji. U tom događaju Jovan jasno udara na jednu pojavu u Samariji za koju je hrišćanska Crkva njegovog vremena sigurno znala. U svim drugim Jevanđeljima Samarija se spominje samo pet puta i to samo usputno, ili kao naznaka geografskog područja u kome se radnja odigrava. No, kada dođemo do spisa Apostola Jovana koji su napisani mnogo godina nakon napisa drugih novozavetnih autora, vidimo da Jovan posvećuje veću pažnju problemima u **Samariji** za razliku od svih drugih novozavetnih stihova zajedno u kojima se spominje to geografsko područje. Jovan je imao definitivnu i određen razlog za takav akcenat na Samariju.

Apostol Jovan se ističe po svom planu da poveže i sažme jevanđeoske izveštaje o Hristu kojima je težio da podari Crkvi jedno kompletno Jevanđelje. Zbog toga je ovaj novozavetni autor uveo neke dodatne stavke koje su neophodne da bismo upoznali ovu materiju. Isto tako Jovanove poslanice su prepune specifičnih informacija o zaveri za prevrat Božje Istine. I pored toga nijedno od pomenutih dela ne predstavlja **poslednji** Jovanov napor da upozori Crkvu na tu zaveru koja se u njegovo doba itekako sprovodila u delo. *Poslednje*

svedočanstvo koje je Jovan ostavio Božjoj Crkvi pre svoje smrti je Knjiga Otkrivenja! Posredstvom Apostola Jovana, Hristos nam je u Knjizi Otkrivenja napisмено poslao Svoje poslednje upozorenje o tom religijskom sistemu konkretno navodeći **sama imena tog sistema od koga treba da se čuvamo** i to na jedan izvanredan i pritajen način. Iako je Hristova poruka prikriivena, ona je tako jasna ukoliko shvatamo **ključne** pojmove. Bog zasigurno nije ostavio Svoju Crkvu u mraku.

Knjiga Otkrivenja

Knjiga Otkrivenja je možda najvažnije štivo u našoj studiji o hrišćanstvu **čarobnjaka Simona**! Zašto? Zbog tri jasna razloga:

(1) Dela apostolska nam prikazuju **prošlost** hrišćanske Crkve. U toj knjizi nalazi se izveštaj o tome da je Mag Simon započeo lažni religijski sistem. Bez Dela apostolskih koja su identifikovala čoveka koji se krije iza tog sistema, aktivnosti samog lažnog sistema koje se spominju u poslanicama postaju maglovite, u nekim slučajevima čak i nelogične. Zato su Dela apostolska od suštinske važnosti za poimanje razvoja samog lažnog sistema!

(2) Potom dolaze poslanice Crkvi koje opisuju lažni religijski sistem. Slučaj **vrača Simona** u Delima apostolskim, uz podatke koji su zapisani u novozavetnim poslanicama, predstavlja pravi *dinamit*! Svaki odeljak Svetog Pisma osmišljen je sa ciljem da ispuni određenu dužnost. Tek kada shvatimo te dužnosti Biblija zaista dobija svoj smisao.

(3) Najvažnija od svih je Knjiga Otkrivenja! Dela apostolska opisuju početak tog lažnog sistema! Novozavetne poslanice definitivno iznose njegove doktrine i opisuju njegove aktivnosti! A onda na scenu stupa Knjiga Otkrivenja čiji je cilj da otkrije **prorečenu istoriju tog lažnog sistema u svim erama istinite hrišćanske Crkve**. Moramo da

upamtimo da je namera Knjige Otkrivenja da nam pokaže "šta ima uskoro da se zbude" – dužnost koju je ova knjiga čudesno izvršila i razlog zbog koga je i napisana!

Sedam Crkava u Knjizi Otkrivenja

Deo Knjige Otkrivenja koji govori o tim Crkvama predstavlja glavni tekst na osnovu koga se može razumeti lažan religijski sistem. Pisma upućena Crkvama opisuju kratku proročansku istoriju prave Crkve do (drugog) dolaska Isusa Hrista, ali je jako važno što se u tim pismima neprestano ukazuje na *lažni sistem* sa kojim će **istinita** Crkva dolaziti u dodir. Iako se upotrebljavaju različita imena kojima se opisuju izopačitelji Istine, pažljiva studija pokazaće vam da Hristos ukazuje na **jedan** opšti sistem koji će zadavati protivudarce Istinitoj Crkvi tokom cele njene istorije. U vezi sa tim Hristos govori najjasnijim mogućim rečima o identitetu tih ljudi i predstavniku tog lažnog sistema. On nam kaže da su to **Samarjani**, tačnije Samarjani alijas hrišćani, konkretno sledbenici **čarobnjaka Simona!**

Hristos na najneobičniji način dvostruko svedoči prilikom identifikacije predstavnika tog lažnog hrišćanskog sistema. Ono što nam kaže u Delima apostolskim o čarobnjaku Simonu na početku tog dijaboličnog plana, ponavlja u Knjizi Otkrivenja kada nam kaže da će Simonovi sledbenici sačinjavati taj lažni sistem sve dok se Hristos ne bude vratio na Zemlju. Ne zaboravite da je govoreći o vraču Simonu, doktor Šaf rekao da se "*jasni obrisi* ove greške pojavljuju... i u porukama koje su adresirane na sedam Crkava u Apokalipsi". Pre nego što pogledamo te jasne reference u Knjizi Otkrivenja, moram da kažem da bi taj materijal u prošlosti bio okarakterisan kao **apsurdan** zbog svoje krajnosti, ali skorašnja otkrića daju tom pitanju jednu novu složenost. Dakle, pogledajmo o čemu je reč.

Dokazi

Hristos identifikuje ljude koji se kriju iza tog lažnog sistema pod nekoliko imena koja su samo različita imena za *isti* sistem. Zapazite da u dve različite **ere** istinite Crkve čitamo dva raznolika opisa tih ljudi:

"Vidi, dajem ti neke iz sinagoge satanine, koji *za sebe govore da su Judeji, a nisu to nego lažu*. Vidi, učiniću da oni dođu i da se poklone pred tvojim nogama, i da saznaju da sam te zavoleo" (Knjiga Otkrivenja 3:9).

To je obećanje članovima Filadelfijske Crkve. Takođe čitamo da ti lažni ljudi koji sebe zovu istim imenom zadaju muke pravim hrišćanima u eri smiranske Crkve (Knjiga Otkrivenja 2:9). Identifikacija se ponavlja **dva puta** i u oba slučaja su opisane okolnosti između kojih je nekoliko stotina godina. Ostaje međutim pitanje: koga to identifikuju ti opisi? Odgovor je tako *jasan*. Reč je o *Samarjanima–hrišćanima*, odnosno sledbenicima samarjanskog **čarobnjaka Simona!**

Ispitivanje dokaza

Pogledajte ponovo taj stih: "koji za sebe *govore* da su Judeji, *a nisu to nego lažu*". Ako taj izraz istrgnemo iz njegovog biblijskog konteksta i recimo ga stavimo u neko obično sekularno delo koje je napisano u prvom veku, on bi mogao da posluži kao **identifikacija** samo jedne grupe ljudi, pogotovo kada to napiše jedan Jevrej! Ovaj stih opisuju **Samarjane!** To je bio jedini narod na svetu koji je u prvom i drugom veku tvrdio da su njegovi pripadnici Jevreji. Ne samo što nisu bili Jevreji, nego su vrlo dobro znali da nisu Jevreji! Samarjani su bili **lažovi!** Pogledajte šta kaže Josif Flavije o samarjanskom narodu na kraju prvog veka, u vreme kada je Jovan napisao Knjigu Otkrivenja:

"Kada su Jevreji u nekoj nevolji, oni (Samarjani) negiraju

da su im srodnici i **tada priznaju istinu**; ali kad uvide da je dobra sreća zadesila Jevreje, odmah **izigravaju** da su sa njima u zajednici, govore da im pripadaju i priželjkuju da je njihova loza od potomaka Josifa, Jefrema i Manasije" (*Starine*, XI, 8, 6).

Eto čiste istorije! Samarjani su nazivali sebe Jevrejima kada im je to bilo od koristi, samo što su tada **lagali**! Znali su da to nije istina. Sami njihovi istorijski podaci govore da su došli iz Vavilona i okolnih oblasti – upravo ono što tvrdi Stari Zavet! Nema sumnje da su Samarjani bili neznabošci, što će reći – nejevreji! U daljem tekstu Flavije još kaže o Samarjanima:

"A kada vide da Jevreji žive u blagostanju, **izigravaju** da su se promenili i stupili sa njima u savezništvo, nazivaju ih *svojim narodom*, kao da su poreklom od Josifa i tvrde da su od iskona njihovi saveznici; ali čim vide da Jevreji padnu na niske grane, kažu da nemaju nikakve veze sa njima i da Jevreji *nemaju nikakva prava* da očekuju od njih bilo kakvu ljubaznost ili znak **srodstva** i odmah sebe proglašavaju pukim hodočasnicima koji su tu došli iz **drugih zemalja**" (*Starine*, IX, 14, 3).

Sada cela priča postaje bar malo logična. Jasno je da je u vreme vraća Simona *išlo u prilog* njegovim samarijskim sledbenicima (a i samom Simonu) da sebe nazivaju **Jevrejima**. Zašto? **Sva** proročanstva jasno izjavljaju da će Hristos i hrišćanstvo poteći od Jevreja i nije bilo načina da se ta činjenica zaobiđe. Tako je i Simon prešao na običaj svojih vavilonskih predaka i savremenika da s vremenom na vreme naziva sebe Jevrejinom kada mu je to bilo od **koristi**. Međutim, Jevreji *nikada* nisu imali bilo kakvu stvarnu vezu sa tim vavilonskim prevarantima. Čak i kada Hristos razgovara o toj temi sa Samarjankom na studencu (na njeno zaprepašćenje što Hristos, Jevrejin, razgovara sa njom), ona priznaje da se "Judeji (Jevreji) nisu mešali sa Samarjanima"

(Jevanđelje po Jovanu 4:9).

Iako su bili neznabošci (nejevreji), Samarjani su neprestano lagali o svom poreklu kad god im je to bilo od *koristi*. Obratite pažnju na to da je u svesti žene na studencu postojalo izmišljeno etničko srodstvo sa Jevrejima kada je rekla: "Zar si ti veći od oca našega Jakova, koji nam je dao ovaj bunar i pio iz njega sam, i sinovi njegovi, i stoka njegova?" (Jevanđelje po Jovanu 4:12). Samarjani su tvrdili da su vrsta Jevreja, ali su bili **lažovi**, što je i Sam Hristos jasno istakao kada je prvo poslao u svet dvanaest Apostola sa određenim zaduženjem: "Ovu dvanaestoricu posla Isus zapovedivši im: ne idite mnogobošcima (nejevrejima) i u grad samarjanski ne ulazite; nego radije idite izgubljenim ovcama doma *Izraelovog*" (Jevanđelje po Mateju 10:5, 6). Prilično jasne reči, zar ne? Apostoli su trebali da idu Jevrejima i Izrelu, ali ne neznabošcima, odnosno Samarjanima. Sasvim je jasno da su Samarjani bili neznabošci, a ne Jevreji!

Pregled

S tim na umu vratimo se sada na dva stiha koja identifikuju lažni religijski sistem u Knjizi Otkrivenja. Čitava dilema postaje jasna kada se shvate **ključne stavke** koje razotkrivaju čarobnjaka Simona i samarjansko–hrišćansku jeres.

"Vidi, dajem ti neke iz *sinagoge satanine* (one koji su nadahnuti samim sotonom), *koji za sebe govore da su Judeji*, a **nisu** to nego **lažu**. Vidi, učiniću da oni dođu i da se poklone pred tvojim nogama, i da saznaju da sam te zavoleo" (Knjiga Otkrivenja 3:9). Sotonina sinagoga su "Samarjani–hrišćani" – sledbenici Maga Simona! Izraz "koji za sebe govore da su Judeji, a nisu to nego lažu", lako se može izdvojiti u zagradu pošto je Jovan upravo tako nameravao da ih zapiše imajući na umu samo jedan narod – "hrišćanske" Samarjane.

Druge Crkve u Knjizi Otkrivenja 2 i 3

Kada pogledamo ostale indikacije o tom jeretičkom sistemu nalazimo preciznu identifikaciju čarobnjaka Simona (i njegovih sledbenika). Na primer, pogledajte efesku eru istinite Crkve. Primitite grupu ljudi kojoj su tadašnji članovi prave Crkve morali da se suprotstave: "... i iskušao si one **koji govore da su apostoli a nisu**, i našao si da su **lažljivci**" (Knjiga Otkrivenja 2:2). Ako dopustimo da nam Biblija bude vodič u razumevanju te materije, ona samo ukazuje na *jednog čoveka* koji je imao jeretičke težnje ka **apostolstvu** i nikada se nije pokajao od svoje žudnje za tim položajem – čarobnjaka Simona! Istorija nam pokazuje da je Simon osnovao *svoje* "hrišćanstvo" zajedno sa *njegovim apostolima*, a primitite još jednu važnu stavku: uporedite izjave o Samarjanima " koji za sebe govore da su **Judeji**, a **nisu** to nego **lažu**" (Knjiga Otkrivenja 3:9) sa stihom o kome sada diskutujemo: "koji govore da su **apostoli a nisu**, i našao si da su **lažljivci**" (Knjiga Otkrivenja 2:2). Jedina razlika između ta dva stiha je u rečima "**Judeji**" i "**apostoli**". Da li uočavamo poentu onoga što Jovan pokušava da istakne? On kaže da su ti ljudi nazivali sebe **jevrejskim apostolima**, ali su svi odreda bili **lažovi**.

Simonov ženski duplikat

Dobro je poznata činjenica da je istorija čarobnjaka Simona i njegove religije povezana sa starom vavilonskom idejom o *muškom i ženskom* religijskom principu. Simonova Helena (alijas Semiramida) zauzima strateški važan položaj u njegovom sistemu. Bilo bi čudno da Knjiga Otkrivenja ne spominje *žensku* stranu lažnog hrišćanskog sistema. Međutim Hristos kao da naglašava *muški* deo tog sistema u šest Crkvenih era u kojima se spominje samo muški pol. *Ali* kad dođemo do tijatirske Crkvene ere, Hristos pravi osoben zaokret i govori o *ženskom* delu lažnog religijskog sistema. Ali nije tu sada reč o dva različita lažna sistema nego o raznolikim aspektima **istog** sistema. Tek kada dođemo

do Tijatire nalazimo da je taj sistem opisan simbolom žene "Jezavelje". Ta analogija je namerno odabrana iz mnogo očiglednih razloga koji su tako jasni, da Jovanovi čitaoci u prvom veku nisu mogli da ne shvate o čemu taj Apostol govori. Ne smemo zaboraviti da je Jovan pisao ta pisma stvarnim Crkvama u to vreme i da je upotrebljavao jezik i simbole koji su bili poznati čitaocima svih sedam Crkava. Naravno, shvatamo da sedam crkava ima proročansko značenje, ali znamo da je Jovan uputio te različite i prigodne poruke u sedam lokalnih crkvenih skupina koje su postojale u njegovo vreme. Ako nam je ta očigledna činjenica stalno na umu, stvarna istina o tome što je Jovan napisao postaće jasna i nama u ovom veku.

Prostitutka–proročica

Prvo vidimo da Jovan kaže da ta "Jezavelja" naziva sebe "proročicom" (Knjiga Otkrivenja 2:20). Samim tim morala je da postoji određena *lažna proročica* koja je navodila Božje sluge na kurvanje i konzumiranje idolskih žrtvi. Posmatrajući tu "Jezavelju", savremeniku svih jeresi u drugim Crkvama i činjenicu da su sve te jeresi u stvarnosti **jedan lažan** sistem koji je potekao od čarobnjaka Simona, lako možemo da shvatimo da se "Jezavelja" može izjednačiti sa "ženskim principom" koji je Simon uveo u svoje "hrišćanstvo". Dakle, reč je upravo o Simonovoj Heleni, pravoj pravcatoj prostitutki iz hrama u gradu Tiru. Postoji li bolja osoba koja je tako stručno mogla da "uči" i "dovodi u zabludu Moje služitelje da bludniče i da jedu meso žrtvovano idolima", kako doslovno tako i u duhovnom smislu?

Čarobnjak Simon je stupio u vezu sa tom sveštenicom iz Tira, prostitutkom u paganskom hramu. Samarjani su obožavali **Sukot–Benot**, boginju **Venus**, čiji su se bogomoljci neprestano prostituisali pošto im je to nalagala religijska dužnost! Ta žena se preterano zanela Simonovim demonskim moćima, što ju je ubedilo da postane njegova sledbenica, da počne da živi sa njim i postane ženski

princip, neophodna ženska kopija njegove tvrdnje da je vrsta muškog božanstva! U vezi sa tim *Enciklopedija Britanika*, tom 25, str. 126, citira izjavu Justina Mučenika:

"I skoro svi Samarjani i nekolicina pripadnika drugih naroda priznaju i klanjaju se njemu kao prvom bogu. A za Helenu, koja je u to vreme krenula za njim, a ranije živela u bordelu, kažu da je *Prva Misao* koju je on otelotvorio".

Ovaj podatak je tim pre zanimljiv ako uzmemo u obzir da je sam Justin bio Samarjanin. Budući da se rodio i odrastao u toj zemlji, svakako je poznavao lokalne tradicije i učenja svog naroda. Ono što je napisao tačno se podudara sa novozavetnim otkrivenjem o tome kako su Samarjani gledali na Simona koga su zapravo nazivali "silom Božijom, za koju se kaže da je velika" (Dela apostolska 8:10). Zbog toga su Samarjani u stvari verovali da Simon ima moć stvaranja. Sam Simon je tvrdio da je stvorio Helen, svoju žensku pratilju koju će kasnije uzdići na nivo božanstva. "Irinej, Teodor i Epifan se slažu u identifikaciji Simona sa *Vrhovnim Bogom* i Helenom sa *enojom*, prvim plodom njegovog uma i njegovim posrednikom u stvaranju" (*Rečnik o religiji i etici*, tom 11, str. 517).

Kakva hula na Boga! Ali Simon je proturao to učenje gde god je stigao – i to pod plaštem hrišćanstva.

Tipičan paganizam

U paganizmu uvek mora da postoji Muško i Žensko božanstvo, ili – recimo to otvoreno – Nimrod i Semiramida! Zapazite šta kaže *Enciklopedija o religiji i etici* o učenjima koja je Simon doneo u Rim i koja su Rimljani prihvatili:

"Izvorna Simonova Helena je boginja Meseca iz *Sirije i Vavilona*. U *Klementinovima Prepoznavanjima* 'Helena' se svuda prevodi kao "Luna". Teoriju da je Simon imao naviku da pozajmljuje ideje iz paganizma **potkrepljuje** tvrdnja Otaca da je njihova sekta obožavala njega i Helenu dajući im attribute **Zevsa i Atine** i da su Simon i Helena dobili svoje kultske titule "Gospod" i "Gospa" (to jest "naš Gospod i naša Gospa")" (ibid. str. 518).

Kao što je ranije rečeno, Simon je planirao da iznedri **univerzalnu** religiju koja će nositi snažno "hrišćansko" ime. Ne zaboravite da se on **nikada** nije odrekao Hristovog imena i da su njegovi sledbenici zvali sebe hrišćanima. Prilikom stapanja paganskih vavilonskih religijskih verovanja sa hrišćanstvom Simon je stavio sebe na čelo te religije, predstavljajući se kao personifikacija glavnog paganskog boga od iskona i Helenu, svoju pratilju u stvaranju, kao personifikaciju ženskog božanstva. To što se njegova saputnica zvala Helena izuzetno je odgovaralo Simonovom planu: "U Siriji i Egiptu je veoma rasprostranjen kult boginje Meseca pod imenom 'Helena'; nju identifikuju sa Afroditom, Atargatom i egipatskom Izidom koja je kasnije predstavljena sa Rogovima koji su obeležje njene povezanosti sa Mesecom. Jedna karakteristika mita o Heleni krije se u samoj drevnoj vezi Ozirisove religije sa Sirijom. Perma toj legendi Izida je provela *deset godina u bordelu grada Tira* lutajući u potrazi za rasutim udovima svoga muža. Stoga je zatočeništvo Helene (Simonove Helene) samo varijacija mnogih mitova koji govore o degradaciji Carice nebeske" (ibid.). Koliko su ove primedbe važne vidi se iz činjenice da Oziris sasvim jasno predstavljao Nimroda, a Izida Semiramidu! Tako je i čarobnjak Simon tvrdio za sebe da je sila koja je motivisala Nimroda, a za Helenu da je Semiramida – Carica nebeska.

Zapazimo dobro da je Simon doveo svoj "Ženski Princip" iz grada **Tira**. Dakle, ko je prava *izvorna* Jezavelja? Žena koja je zavela Izrael da obožava boga **Vala**, kćerka sidonskog cara čija je prestonica bio grad

Tir (Prva knjiga o carevima 16:31)! *Prava Jezavelja je takođe poreklom iz Tira*. I ne samo to! Helena je tvrdila za sebe da je Simonova tvorevina, to jest da joj je Simon podario život (*Enciklopedija Britanika*, tom 25, str. 126). Ona je u neku ruku Simonova kćerka, mada je prava Jezavelja stvarno bila **kćerka tirskog kralja** (Prva knjiga o carevima 16:31)!

Jovanovo Jevanđelje

Sa svim ovim činjenicama pred sobom jasno uviđamo zbog čega Jovan tako žestoko udara po *Samarjanima* u svom Jevanđelju i u Knjizi Otkrivenja. To je jedini jevanđelista koji spominje slučaj Samarjanke koju Isus sreće na studencu. Jovan je smatrao da je apsolutno bilo neophodno da zapiše i taj događaj kao svedočanstvo vremena u kome je živio. Zapravo čitava ta priča o susretu na studencu je relativno nebitna ukoliko je ubačena u Jovanovo Jevanđelje samo zato da nam ukaže na Hristovu sposobnost da vidi da je ta žena imala pet muževa. Međutim **mного više** se krije "ispod žita". Ako dobro obratimo pažnju na razgovor Samarjanke sa Hristom vidimo da Jovan zadaje **smrtan udarac** samarjanskoj tvrdnji o njihovom "hrišćanstvu", kao i Samarjanima svog vremena i njihovom antihristovom sistemu! Pošto su lažni hrišćani **nominalno smatrali** Hrista kao glavnog, ili bolje rečeno jednog od glavnih osnivača "hrišćanske Crkve", Jovan im prenosi informaciju o onome što je Isus rekao toj Samarjanki:

(1) "Vi se molite onome što ne znate" (Jevanđelje po Jovanu 4:22). Jovan je time hteo da kaže da Samarjani uopšte nisu obožavali Istinitog Boga, nego nešto što je strano biblijskom Bogu – Đavola!

(2) "Mi se molimo onome što znamo, **jer spasenje dolazi od Judeja** (Jevreja)" (22. stih). Vidimo zašto je Jovan smatrao da je neophodno objasniti Isusove reči na tu temu. Hristos je rekao da će **Jevreji** dati spasenje drugima, a **ne** Samarjani! Štaviše, on se u tom trenutku

obraća Samarjanki! Jovan navodi Isusove reči pre svega da bi nam ukazao na **totalnu** grešku veličanstvene tvrdnje čarobnjaka Simona, Samarjana i Simonovih sledbenika. Da bi još više naglasio istinsko Mesijanstvo Isusa Hrista – koji je bio Jevrejin – Jovan je zapisao da je čitav jedan grad u kome žive Samarjani prepoznao Isusa kao Hrista (Mesiju) – (stihovi 39–42). Jovan u stvari ukazuje na činjenicu da su neki ljudi u samoj Simonovoj postojbini znali da su Isus Hristos i Jevreji odgovorni za spasenje.

Jovan nam kaže da je žena na studencu imala **pet** muževa, što treba doslovno shvatiti. Ali zar nije osobena činjenica da su Samarjani nastali od **pet** izvornih vavilonskih plemena koja su donela lažna božanstva u Samariju! Zato su u skladu sa figurativnim govorom Starog Zaveta, ti Samarjani – koji su za sebe tvrdili da su obožavaoci JHVH–a (biblijski naziv za pravog Boga) – u stvarnosti ličili na ženu sa studenca, pošto su činili preljubu sa **pet** duhovnih "muževa".

Napomena:

Ova studija je preuzeta sa Interneta, njen autor i izvor nije poznat.